

WESTERN ROMAN
LASO
(CIJENA 10 d. BROJ 312)

VRUĆE ŽELJEZO

G. F. Unger:

VRUĆE ŽELJEZO

G. F. Unger: **VRUĆE ŽELJEZO**
Naslov originala: HEISSES EISEN
Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübke,
Bergisch Gladbach
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: D. Živković
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

•Laso• – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije •Vjesnik• n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG •Vjesnik•, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR •Vjesnik SSRNH• s oznakom za •Laso•.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za •Vjesnik•.

EKONOMSKA PROPAGANDA: •Vjesnik•. Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Dan Denver i Huphrey Lovel, predradnik Sunfisher-ranča, neko su se vrijeme nijemo promatrali. U vodnjikavoplavim očima predradnika zrcalila se mržnja. Još nije prebolio gorku lekciju koju mu je dao Dan Denver.

— Gazda želi s vama razgovarati — reče napokon Danu Denveru i njegovu ortaku. — On umire, a obećao sam mu da neće biti nikakvih problema. Dakle, podite k njemu ili se nosite do đavola, a to bi mi bilo prokleta draže!

U očima Dana Denvera na jednom zasja hladna iskra.

— Humpe Lovelu — reče mirno — ako ponovno započneš kavgu, neću te gađati samo u rame kao posljednji put...

— Do đavola, Dane Denveru! Imao si sreću, slijedeći put bit će pažljiviji i brži. Već se sada radujem revanšu, no za to ima još vremena. Podite sada gazdi!

Okrene se i uđe u kuću. Dan Denver i njegov kolega slijedili su ga. Stajali su uz krevet Big Jacka i gledali umirućeg kralja pašnjaka.

Kada su prije dvije godine stigli u ovu zemlju i htjeli osnovati mali ranč konja među brežuljcima, Big Jack htio ih je otjerati. Ali to mu nije uspjelo. Prvi je put u svom životu naišao na dva muškarca koji su se znali boriti snažnije od njega i njegovih ljudi. Bilo je nemilosrdnih krvavih borbi, i tek kada je stari kralj pašnjaka obolio i njegov predradnik zaradio metak u rame od Dana Denvera, nastalo je primirje. A sada ih je taj čovjek, koji nije mogao podnijeti njihovu prisutnost blizu svojih pašnjaka, pozvao k sebi.

— Hvala vam što ste došli — reče Big Jack. Čak i sada izgledao je ponosno i snažno.

Dan Denver i njegov ortak pogledaše se. Bili su napeti da što prije saznaju što li to Big Jack želi od njih.

Pokraj prozora stajala su dva čovjeka ozbiljnih lica. Doktor Frank Russel bio je nizak, okrugao i ćelav čovjek, a bilježnik Merville Scott visok i mršav, konjskog lica ali prijaznih plavih očiju.

Dan Denver i Sage Fisher nisu obraćali pažnju na ova dva čovjeka, pa ni na umirućeg. Divili su se visokoj vitkoj djevojci koja je stajala uz uzglavlje kreveta i ozbiljno ih promatrala.

Zadivljeno su promatrali njene sive oči i skinuli šešire. Primijetili su da je ova ozbiljna djevojka vrlo lijepa. Bila je odjevena u pomodnu putnu haljinu kupljenu negdje na Istoku, a njeno prekrasno lice bilo je opaljeno suncem. Duga crna kosa bila je straga pričvršćena kopčom i padala joj preko leđa.

— Dobar dan, gospodo — promrmlja Dan Denver promatrajući je i dalje iznenađeno. U njenim je očima primijetio ozbiljnost i strah.

Bolesnik pokazuje na djevojku.

— Ovo je moja kći June... Bila je četiri godine na Istoku kod svoje tetke. Pozvao sam je jer osjećam da ću umrijeti. Ona je sada ovdje da preuzme svoje nasljedstvo.

— To nije točno, tata — prekinе ga djevojka, a njen je glas malo podrhtavao.

Starac se načas umorno nasmiješi, a zatim se ponovo uozbilji.

— Znam, June, da si ti prije svega željela biti uz mene u mojim posljednjim časovima. Ti si uvijek bila dobra i draga kći. To je u redu, ali nije tako važno. Ti znaš, djevojko, da te ja zaista volim. Ali to je naša stvar i tiče se samo nas dvoje. A nije ni naročito važno ako jedan tako star čovjek kao ja umre. Svaka svijeća jednom dogori i svaki hrast jednom istrune. To je život. Ali čovjek mora znati da njegovo djelo i njegov rad nisu bili uzaludni. Lako je kad imaš

sinove. Ja ih nemam, a to je loše. Ostavljam jednoj djevojci veliki ranč i mnogo neprijatelja koji će se sada sa svih strana baciti na ranč.

On načini malu stanku.

S vrata se oglasi neki dubok glas.

— Ostavljaš i jednog predradnika i svoje ljude, gazda! Zar ne cijeniš više svoje ljude? Ja mislim da se mi i dalje možemo brinuti za Sunfisher-ranč.

— Ne, jer ako protivnici unajme krdo revolveraša, Humpe, tada će vas jednog po jednog poubijati. Vi ste dobri kauboji, znate se također prokleta oštro boriti, ali kada ja umrem, nedostajat će vam gazda — čovjek koji zna misliti i koji vas može voditi. Humpe, ti si došao k meni prije deset godina kao mali deran. Već četiri godine moj si predradnik. Zapravo, otkako je umro Sam Timber. Ti si dobar predradnik, ali ponekad jednostran i suviše krut! Nemoj se uzbuđivati, moj mladiću, ti si prokleta dobar govedar, znaš se boriti i vjeran si. Ti si pravi momak, ali ponekad malo prepsor. Svakom bi gazdi bio dobar oslonac — poput desne ruke! Ali ti nisi čovjek, Humpe, koji bi ovaj ranč mogao izvući iz neprilika — pogotovu ne iz neprilika u koje ga može uvaliti nekoliko pasjih sinova!

Big Jack Brittbee načini umoran pokret rukom. Humphrey Lovel bio je crven u licu i nestrpljivo je lupkao nogama.

— Možda mislim polagano i jednostrano, gazda, ali počinjem shvaćati zašto su ovamo pozvana ova dva revolveraša. Smatraš ih prekaljenim momcima jer su se i protiv naše volje

zadržali na sjevernim granicama naših pašnjaka. Misliš da su čarobnjaci i sada ćeš ih na smrtnoj postelji zamoliti da budu uz nas. Prokletstvo! Kako je duboko pao Sunfisher-rač kad moli pomoć od dva propala revolveraša!

Izgovorio je to bijesno, ljutito gledajući u smjeru Dana Denvera i Sagea Fishera, koji su se okrenuli i hladno ga promatrali. On pride bliže, tako da je bio između njih i kreveta pa je mogao bolje vidjeti svoga gazdu.

— Zar si promijenio mišljenje o ovim dvama tigrovima, gazda? Zar ih više ne smatraš plaćenim strijelcima i našim protivnicima koji su se naselili na našu granicu kako bi nas priklještili? Zar zaista vjeruješ, gazda, da bi ova dvojica revolveraša na jednom malom ranču konja vodili pasji život ako nisu dobili neki zadatak? To je običan trik! Mi smo trebali upasti u klopku. Ali nemoj brinuti, uskoro će moje rame biti ponovo u redu, a kad opet budem mogao pomicati ruku, ja ću...

— Ništa ti nećeš, Humpe! Uopće nećeš ništa učiniti! Možeš birati: ili ćeš raditi po mojoj volji, ili ćeš biti brisan iz platnog spiska ovog ranča. Morat ćeš razmisliti kolika je tvoja vjernost Sunfisher-ranču.

Starac umorno podigne svoju veliku ruku — grubu, izbrazdanu, koščatu, punu ožiljaka od lasa i mnogih drugih znakova koji su najbolje govorili o teškom životu njenog vlasnika.

On pokaže na Dana Denvera i njegovog ortaka Sagea Fishera.

— Ponudit ću vam jedan posao — reče, a oči mu grozniča-

vo zasjaše. Tamno mu se lice trzalo. Najednom je djelovao nekako snažnije, a ne kao umirući čovjek kojemu je liječnik dao sredstvo kako bi bio u stanju da se prije smrti pobrine za svoje imanje.

— Mi ne želimo nikakav posao! Htjeli bismo samo u miru živjeti na našem malom ranču konja — odsutno promrmlja Sage Fisher. Zatim pogleda Dana Denvera i doda: — Vidiš, on naš želi uvući u svoje svade. Meni je dosta tih borbi! Ako se želim boriti, tada mi treba...

— Umukni, Sage — prekine ga Dan. Preko starca pogleda June Brittbee, koja ga je netremice promatrala. Iako je u njenim očima vidio strah, brigu i jad, stajala je ponosno uz svoga oca. Samo su joj se usnice trzale i snažno joj je lupala žila kućavica na vratu.

Za nju bi zaista bilo dobro da ima uza se snažnog i jakog momka koji bi sličio njenom ocu, pomisli Dan.

Starac se nemirno pomakne na svojim jastucima. Njegova snažna volja nije mu dozvoljavala da bude miran.

— Nudim vam trećinu Sunfisher-ranča — trećinu pašnjaka, trećinu goveda i trećinu mog bankovnog računa. Ovdje je bilježnik, on već ima gotov ugovor. Nudim vam trećinu mog posjeda, a s tom trećinom povećat ćete svoj mali ranč desetorostruko. Toliko vam neće nitko drugi ponuditi, pa čak ni onda ako vas je unajmio...

— Nas nitko nije unajmio i mi ne želimo ništa drugo nego svoj skromni mir — zaurla Sage Fisher i zgrabi Dana Denvera za ruku.

– Hajde, podimo! Ja ne želim revolverom zaslužiti veliki ranč. Jack Brittbee, vi ste mnoge ponosne ljude uvalili u blato i time se poslije hvalili. Bili ste moćno drvo koje je bacalo na daleko sjenu i nije drugima dozvoljavalo da se ogriju na suncu. Sada će uskoro i drugo drveće obasjati sunce. Žao mi je zbog vaše kćeri, ali mi se ne želimo boriti za tuđe interese. Mi se samo branimo kada nam se prijeti mecima. Žao mi je, Jack Brittbee! Dodi, Dane! Mi smo prekratko na ovim pašnjacima a da bi nas uvukli u stare razmirice i neprijateljstva.

Povuče Dana Denvera i pokuša s njim napustiti sobu, ali Dan je još bio neodlučan. Gledao je u ozbiljne oči lijepe djevojke.

Ona se najednom sagne do oca.

– Drago mi je, oče, da su odbili tvoj prijedlog. Ja ću s Humptom već naći načina da održim ranč. Nisu nam potrebni revolveraši!

– O, nebesa! Da su ovi momci zaista pravi revolveraši koji se bore samo za novac, odmah bi prihvatili moju ponudu – zavlapi starac. – Trećina ovog ranča vrijedi šezdeset tisuća dolara, a još nikada se nisu dva revolveraša borila za toliki novac! June, ova su dvojica pošteno završila sa svojim surovim životom te pošteno i teško započela novi život na malom ranču. Ja sam se u njima prevario! Oni ne pripadaju plaćenicima mojih neprijatelja. Sasvim su se slučajno našli na granici naših pašnjaka.

On ušuti teško uzdahnuvši i zatvori oči. Doktor brzo priđe i opipa mu bilo.

Sage Fisher i Dan Denver već su bili pokraj vrata. Uto starac još jednom otvori oči.

– Stanite! Poslušajte još jednom! Ja sam s time računao da... ćete odbiti. Ja vam poklanjam jednu trećinu svog posjeda! Poklanjam vam i ne obavezujem vas ničim! Bilježniče, moja druga oporuka je važeća. A ova bi dvojica bila... budale kada to ne bi prihvatili...

Big Jack Brittbee nije više ništa rekao, njegova je snaga bila iscrpljena. Tijelom mu je prošao snažan trzaj, a zatim mu je tijelo postalo beživotno.

June padne pokraj njegova kreveta na koljena i priljubi lice uz jastuk. Liječnik joj nije morao objaviti da je njen otac mrtav. Bilo je pravo čudo da mu je srce i toliko izdržalo.

Dan Denver i Sage Fisher izidu iz sobe. Zaustave se na verandi i pogledaju se.

– Što se mene tiče, mogao je živjeti još stotinu godina kad bi nas ostavio u miru – a i ovako je mogao još živjeti – promrmlja Sage.

Bilježnik iziđe za njima na verandu.

– Ostavio vam je trećinu svog posjeda. Vi ste sada ortaci njegove kćeri. Možda je to bilo pametno – a možda i lakomisleno. No vrijeme će pokazati je li imao pravo.

– Mi se odričemo tog poklona – reče najednom Dan Denver.

– Mi ne želimo nikakvih poklona – zareži Sage Fisher.

Uputiše se prema konjima i uzjahaše.

Bilježnik poviče za njima:

– Imate deset dana za razmišljanje, gospodo! To je bila njegova volja. Tek nakon deset da-

na možete prihvatiti ili odbiti. Dobro razmislite!

— Za deset dana imat ćete pismo, bilježniče, da se odričemo. Koju nam je trećinu htio pokloniti? Ovdje na sjeveru?

— Ne, gospodine Denveru — na jugu!

— Vidiš — zaurla Fisher — mi smo trebali poslužiti kao odbojnicima. Velikodušan poklon, hahaha! Mi smo trebali održavati ravnotežu između ranča i pohlepne rulje koja već dugo čeka da napadne Sunfisher-ranč. U tome nećemo sudjelovati!

Njegov se ždrijebac najednom brzo pokrene kao da se probudio iz dubokog sna.

Dan Denver slijedio ga je na svojem Pintu. Kad su izašli kroz ulazna vrata, na verandi se pojavi Humphery Lovel. Gledao je za njima. U njegovim se očima ogledala nevjerica.

— On je ovim sirovim momcima ponudio imetak — a oni su ga odbili — promrmlja i pogleda upitno bilježnika.

Ovaj se zagonetno smješкао.

— Tvoj je gazda bio pametna glava — reče on predradniku. — Izmislio je nešto što nije loše. Prihvatila ova dva tigra darovnicu ili ne — ipak će doći dan kada će se morati boriti za ovaj ranč. A ti zaboravi odbojnost koju osjećaš prema njima. Bez njih vi biste ovdje uskoro bili uništeni i smrvljeni. Na jugu se nešto kuha.

On se uputi prema svojim kolima i popne se. Kada je rukom prihvatio duge uzde, još mu jednom pristupi Humphrey Lovel.

— Zašto bi se ova dva tigra borila za ovaj ranč? Oni nemaju ni za što drugo interes osim za svoj mali ranč konja.

Bilježnik se smješкао.

— Netko će ih na to prisiliti. Netko će htjeti trećinu tog ranča. Ova dva tigra mogu je lako dobiti — moraju samo pristati na darovnicu. A kad se to sazna, netko će ova dva momka prisiliti da preuzmu dar i da ga jeftino ponovo prodaju. A na to ovi momci neće pristati — zatim će biti ognja i dima. Budi samo lukav, Humpe! Zaboravi svoj jad! Doći će možda vrijeme kada ćete se morati međusobno pomagati. Zar je tvoj jad veći nego vjernost ranču?

Humphreyjevo se lice uozbilji. Oči mu sjevnu i on zubima ugrize usnice, a zatim reče:

— Za ovaj ranč i za June jahat ću do pakla — i učinit ću ama baš sve! Ali Dana Denvera mrzim. Udesio me pred mojim ljudima. To kuha u meni. Jedan od nas dvojice suviše je na ovome svijetu. Uistinu ne znam je li jača moja vjernost prema ranču ili moja mržnja prema Danu Denveru.

Nago se prekine, zdravom rukom snažno zamahne i udalji se. Visok i čvrst, no. još pomalo slab jer je neko vrijeme proveo u bolesničkoj postelji, udaljavao se dugim koracima preko dvorišta do kauboja koji su ga čekali.

II

Poslije podne jahala su dva prijatelja preko brežuljaka i udolina i ugledala neko malo mjesto ponosna imena — Royal City. Dvadesetak kuća sa sjenicama, stajama i gospodarskim zgradama grupiranim na malom prostoru. Royal City bio je smješten u zelenoj dolini. Uz poštansku cestu koja je vodila

od sjevera prema jugu ukoso preko trga, prolazio je mali po-
točić – također ukoso preko
mjesta.

Na uglu trga nalazila se dvo-
katna zgrada lijepa pročelja.
Bio je to Royal-salun.

Oba su prijatelja projahala
pokraj saluna. Na otvorenim
vratima pojavi se neki čovjek,
pogleda ih i nešto poviče onima
u salunu.

No oni su polagano dalje ja-
hali preko trga i uputili se pre-
ma dućanu. Tu su sjahali. Dan
priveže svoga konja za koral, a
Sageov je konj očito već bio
spreman zaspiti, ne mareći čak
ni za muhe koje su ih napadale.

Jahači se ogledaju i upute u
dućan.

Bio je prazan. Iz male pokraj-
ne prostorije pojavi se mršav
čovjek pun bora trljajući svoje
koščate ruke. Dan je čuo kako
mu kosti pucaju. Na prvi pogled
činilo se da mu je oko pedeset
godina, ali nije imao više od
četrdeset. Crna kosa bila mu je
kratko ošišana. Sitnim očima
promatrao je došljake. Sličio je
na Azijata, ali to nije bio.

– Zdravo – reče pomalo
kreštavim glasom – već sam
pomislio da se nećete pojaviti
ovdje prije zime. Malo vam je
ponestalo zraka, zar ne?

Svojim koščatim prstima na-
čini kretnju kao da broji novac,
smiješeći se pri tome. Usta su
mu se otvarala kao da su prore-
zana oštrim nožem, zubi su mu
bili maleni i razmaknuti, a oči
sive i oprezne.

– Naravno, ja ću vam dati na
veresiju... dok... no, dobro, reci-
mo pet stotina dolara u robi
svake vrsti, od čavala do šunke.
Čuo sam da ćete već slijedeće

godine moći prodati nekoliko
predivnih pastuha.

Ponovo se nasmije.

– Možda bi vam dobro došao
neki ortak s novcem? – upita
ih značajno.

– Ne bi, Jamese Lawry – na-
smiješi se Sage. Zatim nabroji
sve što im je bilo potrebno.

James Lawry je sve zapisao.

– Pripremit ću vam ove stva-
ri. Za pola sata sve će biti
spremno.

– Izvrsno! Za to vrijeme po-
pit ćemo nešto u salunu za po-
sljednji novac koji nam je
preostao – smješkao se Sage.

Kada su izišli na drveni ploč-
nik i motali cigarete, dotrči iz
pokrajne ulice momčić s poseb-
nim izdanjem novina pod mi-
škom. Prijatelji su se pomalo
zbunjeno nasmijali. Znali su da
bilježnik Merville Scott uz svoj
uobičajeni posao izdaje i novine
»Royal Observer« i da je to iz-
danje izvještaj o događajima na
Sunfisher-ranču.

Deran je glasno izvikivao:

– Big Jack Brittbee poklanja
prije smrti svoj posjed! Veliki
čovjek našega grada upravo
umro! Mister Brittbee poklanja
svoj posjed! Posebno izdanje!
»Royal Observer« opširno izvje-
štava o smrti Big Jacka i njego-
voj posljednjoj volji!

Dječak je vičući trčao oko tr-
ga. Iz svih kuća i dućana izlazili
su ljudi i kupovali novine.

Dan Denver se nasmiješi.

– Pazi, Sage, možemo se
okladiti da ćemo i mi biti uvu-
ćeni u tu prokletu svađu!

Sage Fisher je čitavo vrijeme
šutio, ali sada je počeo tihom ali
žestoko psovati.

– Prokleti jezici! Sada mi je
pomalo jasno da je ovaj Big
Jack bio lukaviji od džepara u

Mexico Cityju! Počet će prava hajka na nas zbog tog golemog pašnjaka...

— Jasno — prekine ga Dan i spusti se tri stepenice niže. — Dodaj, popijmo sada tvoj dolar, a duhan ćemo ionako dobiti na kredit u dućanu!

Šank je bio prazan, samo je bubuljičavi Paddy Lincoln prao čaše iznenađujuće spretno poslušujući svojim mesnatim rukama.

Dan i Sage ogledaju se naokolo. Za biljarskim stolom igrala su dva kauboja. U jednom kutu sjedila su četiri čovjeka za stolom. Zaboravili su na partiju pokera razgovarajući žestoko ali tiho. Između njih bile su na stolu rasprostrte novine.

— Ova rulja sigurno već nekoliko dana sjedi ovdje i čeka na vijest o smrti Big Jacka — promrmlja ljutito Sage i tiho doda: — Možda bi bilo bolje da smo sačuvali ovaj posljednji novac. Ali sada smo ovdje i nema natrag!

On pode dalje a Dan ga je polagano slijedio. Prišli su dugom šanku.

— Zdravo — pozdravi ih Paddy Lincoln — vi ste ovdje rijetki gosti!

— Jednog ćemo dana nadoknaditi svoju povučenost — cerio se Sage i bacio svoj dolar na šank.

— To je čitav naš imetak. Želimo ga dokraja potrošiti u ovoj palači. Ulij nam nešto žestoko! Može puminu pljuvačku!

Paddy Lincoln se smješкао.

— Očito niste baš vrlo bogati, zar ne? Ali kod mene imate neograničenu veresiju. Oh, vi varalice! Čitav grad već zna da možete naslijediti četvrtinu ve-

likog Sunfisher-ranča samo ako hoćete!

— Ali mi nećemo, Paddy — nevoljko se smješкао Sage i uzeo svoju čašu. Nazdravi svom prijatelju i pri tome reče:

— Za vječni mir!

Zatim obojica ispiju. Dan je pri tome gledao preko Sageova ramena prema stolu u kutu. Četiri muškarca koja su za njim sjedila okrenula su se prema šanku.

Kada su odložili prazne čaše, Sage promrmlja:

— To nije bila pumina pljuvačka, to je bio zmijski otrov pomiješan s amonijakom. A izričito sam rekao puminu pljuvačku — zar ne?

Paddy Lincoln uopće nije obraćao pažnju na njegove riječi, samo je ozlojeđeno rekao:

— Što? Što to znači? Zar nećete uzeti dar Big Jacka? Oho, kada bih ja imao takvu sreću...

— Ti znaš, Paddy, da to nije nikakva sreća. On nam je poklonio pašnjake Sunfisher-ranča na jugu. Ako primimo poklon, morat ćemo uskoro skresati nekoliko momaka koji se danas osjećaju velikima.

Dan Denver rekao je to prilično glasno kako bi ga oni za stolom u kutu mogli čuti.

Četiri muškarca za stolom najednom se počnu ceriti. Podignu se kao po zapovijedi i približe šanku. Dvojica od njih bili su visoki i mršavi kao dva uvijek gladna prerijska vuka.

Bili su to Thor Harvey i Allan Danceday.

Selby Maryland bio je osrednji, ali nevjerovatno širok muškarac i težio je sigurno više od stotinu kila. Bio je splet mišića i sala. Četvrti muškarac bio je

visok, vitak, atletski građen i lijep pa je svojom pojavom odmah pobuđivao pažnju. Ali oči mu nisu bile dobre, u njima je sijevao nemir, podmukla pakost, bezobzirna nestrpljivost. Bile su to zle oči, ali većinom skrivene i nisu odavale osjećaje i želje njegova vlasnika. Prije no što je Dan Denver odložio čašu na šank, načas je ugledao te oči i osjetio svu pakost koja se skrivala u tom lijepom i divno građenom muškarcu.

Četiri muškarca postave se tik uz Denvera i Fishera a lijepi Hank Brown reče gotovo nemarno:

– A tko su ti ljudi koji se osjećaju velikima i koje ćete vi skresati? Hej, tko su ti ljudi?

Pitanje je bilo puno prijetnje. Ali, prije no što je Dan Denver išta mogao odgovoriti, umiješa se Selby Maryland.

– Samo mirno, Hank – promrmlja – samo mirno! Ne zaboravi da ova dva tigra nose ponosna imena. Samo mirno!

On se okrene prema Danu.

– Nemojte odbiti poklon, a ako se bojite da ćete imati neprilika, i za to se može naći izlaz...

– Mi ne pregovaramo! Nismo zainteresirani za to da ustrijelimo nekoliko gnjida. Želimo samo svoj mir. Zbog toga nećemo primiti taj poklon i ostat ćemo mirno na svom malom ranču – prekine ga Dan Denver.

– To je i moje mišljenje – smješкао se Sage i podigao svoju napunjenu čašu.

– Želimo vam mnogo sreće! Mi ne dozvoljavamo da nam se išta pokloni. Pokloni samo obavezuju. Vi ste protiv Sunfis-

her-ranča. Big Jack je navodno zlostavljao još vaše očeve. Sada se želite poslije njegove smrti osvetiti njegovoj kćeri. Vi ste mi baš divni momci! Ostavite nas na miru!

On okrene svoj četvorici leđa, nazdravi Danu i ispije jednim gutljajem viski.

– Ja ću vam unatoč tome dati piće na veresiju – promrmlja Paddy Lincoln iza šanka.

– Nije potrebno! Hvala na ponudi!

Dan uzme šešir i uputi se prema vratima. Ali Hank Brown mu presiječe put.

– Još uvijek nemam odgovor – smješкао se. – Tko su ti ljudi koje ćete skresati i koji se sada osjećaju velikima? Zar ste zaista tako miroljubivi i ponosni da ne želite primiti poklon? Ili je to samo dobar izgovor iz čistoga straha koji...

– Makni mi se s puta – reče Dan Denver i zakorači prema Hanku Brownu. Ovaj bi bio nešto viši i malo teži. Obojica su bili teška kategorija.

Hank Brown se ne pomače. Uhvati Dana Denvera za prsa i zaurla:

– Odgovor!

Dan otetura sve do šanka. Sage se još na vrijeme izmakne u stranu. Iako se pri tome zateturao, brzo se sagnuo i izvadio oba kolta. Bio je brži od ostale trojice, koji su također izvadili oružje.

Dosta! Podite u kut, a sada ćete odmah vidjeti tko se osjeća suviše velikim i tko mora biti skresan!

On potisne u kut ljude koji su psovali a iza njega, na šanku Dan Denver se ispravio i poput vuka uputio šake prema svom

protivniku koji ga je dočekaio udarcem šake.

Grдно su se udarali pesnicama i lupali jedan drugog po rebriima, jetrima i bubreziima. Zatim se povuku jer su shvatili da u ovakvoj borbi nema pobjednika.

— Ova budala! Ova prokleta budala!

Iz kuta vikao je mišićavi Selby Maryland mašući svojim velikim šakama.

— Zbog čega je ovaj luđak započeo tu prokletu svađu!

Ali nije se ni pomakao jer je Sage Fisher bio poznat kao nepogrešiv strijelac.

Dva kaubojia za biljarskim stolom već su odavno prestali igrati i promatrali su što se zbiva. Sage Fisher je budno pazio i na njih. Iako je neprestano držao na oku onu trojicu rančera, ipak je nešto vidio i od borbe.

Primijetio je da Danu Denveru nije baš najbolje. Vjerojatno je dobio gadan udarac u želudac. Bio je to udarac koji bi nekog slabijeg čovjeka oborio na zemlju tako da ne bi mogao jesti čitav slijedeći tjedan.

Kako je Hank Brown i dalje napadao, Dan ga je prvi put pogodio direktno točno pod bradu, tako da mu je glava pala na prsa. Bio je to udarac u koji je Dan uložio svu snagu i težinu svog tijela. I sam je osjećao taj udarac, vlastita ga je ruka boljela sve do ramena.

Hank Brown zatetura nekoliko koraka unatrag i leđima snažno udari u šank. Prije no što se uspio izmaknuti u stranu, Dan ga ponovo udari ljevicom u trbuh a desnicom obori na zemlju.

Zatim se izmakne i pričekia.

— Dodi samo, Browne — dahiao je. — Dodi već jednom! Nas dvojica još nismo gotovi!

Brown se jedva podigne na koljena uz šank i nekoliko je trenutaka samo stenjao. Zatim se napola uspravi, iznenađeno pogleda protivnika i maši se oružja.

— Možeš i ovako dobiti, ti prokleta budalo! Samo izvuci kolt! — ljutito poviče Dan Denver.

Iz kuta se oglasi Selby Maryland:

— Makni kolt, Hank! Zaboravi oružje, inače će ti izbušiti rupu u koži!

Na to se Hank Brown trgne. Nekako su mu u svijest doprle te riječi opomene. Glava mu se ponovo razbistri a i bolovi u trbuhu zacijelo su popustili. Bio je on izdržljiv čovjek. Kada se uspravio, obuzme ga ponovo divlji bijes. U njegovim je očima sjala želja za ubijanjem.

— Šakama ću te ubiti!

Vikao je iz svega glasa i nasrnuo. Ako je očekivao da će se Dan Denver povući, tada se prevario. Dan mu skoči u susret. Obojica se sudare, odguraju i počnu iznova boriti. Nogu uz nogu, kratkim udarcima, udarali su se glavama i odupirali prsima.

Hank Brown najednom se bacii na zemlju. Dan skoči u stranu. Spotakne se preko Browna a zatim ga svom snagom udari koljenima o prsa. Hank Brown nije se više micao, a Danu je pred očima bila crvena maglica i plesale su mu zvijezde.

Tri rančera u kutu tresla su se od divljeg bijesa. Thor Harvey i Allan Danceday jedva su mogli progutati slinu od srdžbe. Činilo se kao da će se zadaviti.

Snažno tijelo Selba Marylanda, mišićavo kao u gorile, treslo se poput pruta.

— Ah — stenjao je — ah, Dane Denveru, veselim se danu kada ću te rastrgati u komadiće. Možda je Hank Brown bio budala, ali mi ne možemo trpjeti snažnog čovjeka na ovom pašnjaku. Big Jack Brittbee je mrtav i nikada više ne smije se dogoditi da se pojavi još jedan takav. Ubrzo ćemo te uništiti zauvijek.

— Svakako, svakako, doći će dan kada ćemo vas morati ustrijeliti kako bismo ponovo živjeli u miru — ljutito poviče Sage Fisher.

Pogleda Dana, koji je stavio glavu pod slavinu šanka i zatim se obrisao maramicom.

— Jesi li gotov, Dane? — upita ga Sage nježno.

— Gotov sam — promuklo će Dan.

Sage Fisher se nacerio i pogledao opet ljude u kutu.

— Nitko ne može reći — reče nehajno — da mu nismo pružili priliku. Ja ću sada staviti za opasač moja oba revolvera a ni Dan nema u ruci oružje. No, možete pokušati! Vi ste tri snažna momka, možda će vam pomoći i ova dva momka. Dakle?

Brzim pokretom zatakne koltove za opasač i ispruži ruke za borbu.

— No, što čekate? — upita hladnokrvno. — Hoćete li ili nećete?

Thor Harvey i Allan Danceday, oba mršava rančera koji su izgledali kao da su braća, odmaknuše se od Selbyja Marylanda. Njihove surove oči zasjaše. Stisnuše usnice i počеше teško disati kroz nos. Imali su

mного toga zajedničkog u držanju. U početku se činilo kao da će se stvarno boriti.

Kauboји za biljarskim stolom podignu ruke i pokažu dlanove na indijanski način.

— Mi smo samo na proputovanju i tražimo posao — reče jedan.

— Mi smo, za sada, sasvim neutralni jer ne jašimo ni za koga na ovim pašnjacima — reče drugi.

Bila su to dva snažna momka oštih crta lica i kosih očiju. Čak se i Maryland načas zapilji u šake Sagea Fishera.

— Ti staro kopile — on će promuklo — drugačije ćeš ti »pjevati« kada ne budeš imao koltove koji ti vise preko tvojih krivih nogu, ili ako se sukobiš s nekim brzim momkom! Već ćemo mi vas dvojicu skratiti za vaše usijane glave. Ali to ćemo učiniti u vrijeme koje sami budemo izabrali. Samo idite! Danas se mi ne borimo!

Nakon tih riječi polagano se okrene i sjedne za stol.

— Pobrinite se za Hanka, tu prokletu budalu! — reče Harveyu i Dancedayu.

Zatim zgrabi karte i počne ih miješati.

Dan Denver se okrene i bez riječi izide iz saluna. Sage ga je slijedio.

III

Dani su prolazili a da se nije dogodilo ništa što bi omelo mir dvojice uzgajaca konja.

Dan i Sage pokosili su u blizini ranča jednu livadu i upravo su sakupljali mirisavo sijeno. Sunce je već bilo zašlo kad su dovezli posljednji voz sijena pred sjenik.

Dan Denver otvori vrata sjenika i uveze kola unutra. Malo zatim izvede konje s druge strane do korala. Želudac mu je kruljio od gladi jer je posljednji put jeo kad je izašlo sunce. Sage, koji je bio zadužen za kuhinju, odmah se uputio u baraku da pripremi večeru.

Dan zadovoljno pođe do velikog izdubljenog debla koje je neprestano dovodilo svježu vodu s potoka. Skine sa sebe košulju i počne se prati. Hladna voda mu je prijala jer ga je sunce čitav dan pržilo.

Zatim uzme košulju i još mokr uputi se u baraku.

Unutra je gorjela svjetiljka. Iz ograđenog ognjišta frcale su iskre. Činilo se kao da Sage raspaljuje vatru.

Dan uđe bezbrižno kroz otvorena vrata. Prvo pogleda na štednjak, ali tamo nije bilo Sagea. Čak nije bilo ni tave na štednjaku. Dan to primijeti tek kad se sagnuo ispod dovratka jer bi inače čelom udario u vrata. Najednom ga instinkt upozori na opasnost.

No bilo je već prekasno.

S lijeve strane stajao je Selby Maryland. U ruci je držao pušku kojoj su cijev i kundak bili otpiljeni. Bilo je to opasno oružje. Iz ove blizine olovo bi Danu Denveru raznijelo gornji dio tijela u komade.

Lijevo u kutu pokraj vrata spavaonice ležao je na zemlji Sage. Pokraj njega čučao je Hank Brown. Bio je još od borbe s Danom unakažen i zacijelo neće više nikada biti lijepi muškarac.

On izvuče kolt i uperi ga u Dana.

— Pridi samo bliže, ti predivni dječake — režao je Selby Ma-

ryland. — Samo budala bi vjerovala da ima još neku šansu, a ti nisi budala!

Mahao je otpiljenom puškom. Dan Denver pođe dalje. Pride stolu i stane. Thor Harvey, Allan Danceday i neki stranac izidu iz spavaonice zadovoljno se smješkajući. Selby Maryland zatvori vrata. Hank Brown zaobiđe Dana i oduzme mu oružje. Zatim se povuče korak unatrag i svom snagom udari Dana u leđa.

Dan padne u stranu, leđima padne na zemlju, povuče noge i svom snagom udari u trbuh Hanka Browna koji se upravo spremao da se baci na njega. Brown se zatetura urlajući od bola i padne na vrata. Dan je htio ustati, ali leđa su mu bila kao paralizirana od bezobzirnog udarca u kralješnicu. Svi se bace na njega bijesno ga udarajući.

Nije imao nikakve šanse.

Prije no što se onesvijestio, čuo je kao iz daljine Selbyja Marylanda kako urla:

— Nemojte ga ubiti! Prokletstvo, još ga trebamo! Kako će nam dati svoje nasljedstvo ako ga sada ubijemo?

Hladni mlaz vode vrati ga k svijesti. Glava mu je pucala od boli. Bilo mu je lupalo kao da će mu se srce rasprsnuti. Cijelo ga je tijelo boljelo. Znao je da su ga tukli i gazili sa svih strana. Rebra su ga tako boljela da je bio siguran da je poneko i slomljeno. U ustima je osjećao okus krvi.

— Posjednite ga na stolac — čuo je glas Selbyja Marylanda.

Dan otvori oči. Dva su ga muškarca vukla za ruke sa zemlje. Rebra su ga užasno boljela. Nije mogao a da ne zajauče.

– Sada ćemo odmah vidjeti koliko si, zapravo, tvrd i ponosan!

Sage Brown sjedio je zgrčen na klupi još se držeći za trbuh.

Sage Fisher bio je svezan za stolac.

Na čelu mu je bila velika krvrga podlivena krvlju. Oči su mu bijesno sijevale. Netko ga je vjerojatno jako udario u lice jer mu je bilo otečeno. Usta su mu bila krvava a usnice raspucane.

Svezali su i Dana za stolac. Sjedio je uz Sagea naslonjen na zid. Sage ljutito promumlja:

– Selby Maryland udario me nečim po čelu kada sam ušao u kolibu i htio upaliti svjetiljku. Ove su hulje umjesto mene upalile svjetiljku i čak zapalile vatru kako tebi ne bi postalo sumnjivo...

– Jezik za zube! – prekine ih Selby Maryland. Maramicom je sebi obrisao lice, a onda nastavi s puno zlobe: – Najprije ćemo se pobrinuti za večeru, a zatim ćemo srediti ova dva ponosna momka.

Preko ramena pokaže stranca koji je bio naslonjen leđima na vrata i upita ih:

– Poznajete li ga?

Dan Denver pogleda tog čovjeka. Bio je visok i dobro građen. Momak, tamnokos, oštra lica, preplanuo od sunca. Smješkao se i pri tome su mu se vidjeli bijeli zubi. Unatoč smiješku, oči su mu imale đavolji izraz. Nosio je uza se dva kolta pričvršćena nisko dolje na koljenima, tako da je držak stršao prema gore. Njegove malo krive noge bile su obuvane u prvoklasne čizme izrađene po mjeri. Nosio je crvenu svilenu košulju i zelenu kožnatu jaknu s resicama. Is-

pod jakne iskusno oko Dana Denvera otkrilo je na leđima korice revolvera.

Ovaj tamnokosi i tamnooki tigar ima, dakle, tri pucaljke, pomisli Dan. Ne poznajem ga, nije mi još do danas nigdje prepriječio put. Ali sigurno ima zvučno ime. Izgleda kao oni prokleti revolveraši koji se vesele borbi i koje obuzme posebna radost kad nekog čovjeka napune olovom. Da, to je jedan od te proklete sorte!

Tako je razmišljao Dan.

Pokraj njega Sage Fisher mrmljao je nešto nerazumljivo jer su mu usnice bile otečene.

– Ja poznajem tog »džentlmena« i niste mogli boljeg izabrati za vaš prljavi posao. Jednom sam sreo čovjeka koji mi je tvrdio da je Sidney MacKay već jednom bio u paklu, ali su ga odatle protjerali jer je bio previše pokvaren čak i za pakao. Hej, ti si Sidney MacKay, zar ne? Jednoč sam vidio tvoju tjeralicu u Tombstonu. A čuo sam da si vrlo ponosan na svoju tužnu slavu!

Revolveraš se smješkao a u njegovim je očima sjala zla, hladna iskra.

– I o tebi sam čuo neke legende, Sage Fisheru – reče on glasom koji je više sličio na režanje divlje mačke.

– Tvoje je ime bilo veliko, Fisheru. Ali tvoje najbolje vrijeme je prošlo. Zbog toga si se, vjerojatno, sklonio u sjenu jednog mladog vuka! Hahaha... Kada sam čuo da moram iskušati svoju sreću s Danom Denverom, odmah sam došao. Upravo sam lud za momcima koji imaju tako zvučno ime. Htio bih ih imati više od takve vrsti na mom konačnom spisku.

To je moj »tik« koji mi donosi mnogo novaca i još više zadovoljstva. Prije mnogo godina bio si šerif u Abilenu... mali, jadni šerifić! Tada si imao mnogo borbi. U jednoj si ubio čovjeka koji je bio moj dobar prijatelj. Taj je čovjek bio dobar i paklenski brz! Ali htio bih iskušati da li si brži od mene. To je moja vruća želja!

— Koji ćeš još neko vrijeme morati potisnuti — umiješa se Selby Maryland.

Prije nego što je ovaj mogao išta više reći, javi se s klupe Hank Brown: — On ga neće ubiti jer Dan Denver pripada meni! Rezat ću mu kožu na komadiće i...

— Ostavi to osvetničko hvalisanje — prekine ga oštro Selby Maryland. — On te izmlatio! Svatko jednom naleti na nekog tko ga izmlati. I ja mislim da sam vrlo snažan, ali ako me jednog dana netko istuče, znat ću prihvatiti poraz. Prokleta je ludost da netko ne može podnijeti poraz! Glavno je da je bila dobra borba.

Harvey i Danceday donijeli su zdjele i tave na stol. Muškarci se posluže. I Sidney MacKay sjedne za stol.

Oba zarobljenika nisu dobila ništa. Sage i Dan su se od vremena do vremena pogledavali. Bilo im je jasno da se još nikada nisu našli u tako bezizglednoj situaciji.

Napokon su završili s jelom. Pili su kavu i pripalili cigarete. Selby Maryland izvadi debelu cigaru.

Obrati se zarobljenicima.

— Sve je vrlo jednostavno. Big Jack Brittbee sve je ove godine znao da ćemo napasti Sunfisher-ranč čim ostane bez svog

velikog gazde. Mi smo mali rančeri i živimo na rubu pustinje. Možemo postati veliki samo ako uzmemo Sunfisherove pašnjake i podijelimo ih između sebe... To su htjeli učiniti već naši očevi. Big Jack uvijek ih je potukao. Sada ranč vodi djevojka, a ona nije tako čvrsta kao muškarac. June Britbee neće nikada pozvati revolveraše, kao što je to Jack uvijek činio kada bi se osjećao ugroženim.

Ali sada smo nas četvorica na jednoj strani. Imamo dovoljno novaca i možemo pozvati još nekoliko prvoklasnih revolveraša. A sada vi, Dane Denveru i Sage Fisheru: Big Jack ostavio vam je trećinu svog imanja. Vi ste za nas postali i suviše vruće željezo na kojem bismo mogli ispeći prste. Ali sada smo vas uhvatili. Dan Denver će sutra odjahati u grad i prihvatiti poklon.

Napravi malu stanku i naceri se.

— Zar ću ja to stvarno učiniti? — mrzovoljno upita Dan Denver.

— Sasvim sigurno! Sidney MacKay ostat će, naime, ovdje sa Sageom Fisherom. I ako ne učiniš točno kako ti kažemo, tada ćeš moći promatrati što će Sidney MacKay učiniti s tvojim prijateljem.

Sidney MacKay ga prekine:

— Radije bih se poigrao s Danom Denverom. I ovaj ima veliko ime! A htio bih se zaista uvjeriti da li je još čvrst, ili se povukao na ranč samo zato jer mu je počela tamnjeti slava.

MacKay se polako uputi prema vratima, okrene se zarobljenicima i polako izvuče kolt.

Sasvim nenadano opali.

Sage Fisher se strese i počne ljutito psovati.

Njegova je uška odletjela a preko vrata tekla mu je krv. Ponovo opali kolt u ruci tog dvo-nožnog divljaka. I druga uška odleti. Iako je Sage Fisher trpio užasne boli, nije se ni pomakao. Činilo se kao da je isklesan od kamena. Usta su mu bila stisnuta kao da su prorezana nožem. Uskoro je zatvorio oči. Iz ušiju mu je kapala krv.

— Ima još mnogo drugih načina — mrmljao je MacKay i pri tome gledao Dana Denvera.

— Volim kada me mrze. Mnogi koji su me mrzili sada su mrtvi. A kako nisu mogli zatomiti svoju mržnju, bilo im je teško umrijeti.

Dan Denver oštro ga pogleda u oči, a u njegovim plavim očima plamtio je bijes. Najednom se okrene prema Selbyju Marylandu i reče:

— Ovaj vam neće donijeti sreće! Povezali ste se sa sadističkom beštijom. Vi se ne borite na muški način za vodu i pašnjake! Dovedi ste ubojicu koji ubija iz zadovoljstva. To će biti vaša propast! Dakle, kako ste zamislili cijeli postupak?

— Sutra ćemo odjahati u Royal City. Ti ćeš nositi svoj kolt, ali on će biti prazan. Ući ćemo u grad kao prijatelji. A kada dobiješ poklon, prodat ćeš nam ga za pedeset tisuća dolara. Ti, dakako, nećeš nikada primiti taj novac, ali kada vas nađu mrtve, pomislit će da su vas napali banditi. Tako će biti. Imate izbor između vrlo brze smrti ili šala Sidneya MacKaya.

IV

Selby Maryland jahao je s lijeve a Hank Brown s desne

strane. Harvey i Danceday iza njih. Tako su jahali putem do Royal Cityja.

Sidney MacKay stajao je pred vratima i gledao za njima. Sulu do se smješkao, a zatim sjeo na prag. Pušio je i gledao u daljinu.

Kada su se nakon nekog vremena začula konjska kopita, MacKay se uputi do prozora, pogleda van i nevjerojatnom brzinom izvadi svoj kolt.

— Dolazi neki golem crvenokosi momak — ljutito promrmlja gladeći koltom bradu.

— Tako su mi opisali predradnika Sunfisher-ranča, Humpheryja Lovela — mrmljao je dalje. U njegovim se očima pojavio podmukli sjaj.

Udalji se od prozora i pritaji se pokraj vrata kako ga se izvana ne bi moglo opaziti. Jahač zaustavi konja pokraj valova. Čulo se po šumovima kako konj pije vodu. Zatim se začu njegov glas:

— Hej, Denveru, Fisheru, ovdje je Hump Lovel! Izidite, želim s vama ozbiljno razgovarati!

Čak i Sage Fisher čuo je ove riječi i prepoznao Humpov glas.

— U opasnosti si, Hump Lovelu! — poviče on prodorno. — Sjaši, inače će te pogoditi...

Dalje nije morao izreći svoje upozorenje, jer je u međuvremenu Sidney MacKay priskočio k vratima. Njegovi koltovi opale kratko i oštro. Predradnik nije imao nikakve šanse.

Sage Fisher čuo je kako konj prodorno njišti a Hump Lovel iznenađeno i ljutito psuje. Zatim začuje Lovelov kratak povik.

Dva teška tijela padnu na zemlju. Sidney MacKay pucao je, dakle, i u jahača i u konja.

Tada izide iz kuće i osvrne se naokolo. Zatim pride Humpu Lovelu koji je skvrčeno ležao na zemlji. Sagne se i s malo napora natovari čovjeka na ramena. Zatim ga odnese na sjenik, baci u sijeno i pokrije. Mnogo više muke imao je s mrtvim konjem. Morao je oba teretna konja izvesti iz korala i odvezati ih. Vukao je mrtvog konja kojih dvije stotine metara od ranča, sve do korita rijeke obrasle gustim žbunjem. Na dnu korita sakupila se voda i nastala je bara. Odvukao je mrtvog konja tamo, oslobodio spregu i konje ponovo odveo u koral.

Vrlo tiho vratio se u kolibu.

Sage Fisher dovukao se do štednjaka i tamo sjeo. Trljao je svezane ruke o oštar rub štednjaka. Sidney MacKay skoči psujući k njemu, zgrabi ga, podigne uvis i baci u najudaljeniji kut.

— Oh, nas ćemo dvojica imati još mnogo zabave! — urlao je ljutito.

Ali Sage ga nije više čuo. Udario je glavom o zemlju i izgubio svijest.

Ubojica je uzeo metlu i po meo tragove na dvorištu, a zatim oprao svoje odijelo.

Njegovo lice, koje je sličilo ponekad na davolsku krinku, još se trzalo a oči su mu čudno sjale kada je ponovo sjeo na prag kolibe.

Pogledao je prema sjeniku gdje je sakrio mrtvaca. Načas se upitao da li je onaj čovjek zaista mrtav. Nije ga baš temeljito pregledao. Ali odmah odbaci svoju sumnju.

Nije osjećao nikakve bojazni ni kajanja zbog svojih postupaka. Najednom skoči i nakon

kratkog traženja nađe polupraznu bocu viskija.

Sunce je stiglo do svoje najviše točke a sunčani dan kasnog ljeta bio je topao kada su stigli u Royal City. Ulica je bila poluprazna. James Lawry stajao je na vratima svog dućana. Mahnuo je rukom kada su prošli pokraj njega. Danu Denveru se učini kao da je u očima Jamesa Lawryja opazio zadovoljan izraz. Ali možda se i prevario. Njegov je pozdrav bio namijenjen svoj petorici jahača. Ako je i bio iznenađen, kao i ostali, što je Dan Denver dojahao u grad zajedno s Hankom Brownom i njegovim prijateljima, nije to ničim pokazao.

Skrenuli su u pokrajnu uličicu i zaustavili se pred kućom bilježnika.

Merville Scott pojavio se na vratima. Vjerojatno ih je već vidio kroz prozor. Selby Maryland išao je iza Dana Denvera. Tiho je mumljao tako da ga je samo Dan mogao čuti:

— Nemoj učiniti nikakvu grešku, prijatelju. Mi igramo na visoki ulog i zbog toga nema odstupanja. Nemoj pogriješiti, ti znaš što mi želimo!

Dan Denver ne odgovori. U nekoliko je koraka stigao na verandu, zastao i pogledao u bilježnika.

— Zdravo, predomislio sam se. Uzet ću dar pokojnog Big Jacka Britbeeja. Da li to znači da time ne preuzimam nikakvu obavezu i da mogu s darom činiti što me volja?

— Da, tako je, Dane Denveru. To je naprosto dar, ništa više! Nema nikakvih uvjeta koji su s

time povezani. Big Jack Britbee bio je siguran da ćete vi i Sage Fisher bez ikakvih uvjeta činiti ono što je ispravno i pošteno. A i ja u to vjerujem!

Zašto ste sa sobom doveli ove »džentlmene«, Dane Denveru?

Prije no što je Dan Denver uspio odgovoriti na to pitanje, umiješa se ljubazno Selby Maryland:

– Mi smo došli zajedno s Danom Denverom jer on i Sage Fisher žele prodati novi posjed.

Mervill Scott se trgne. Njegovo dugo konjsko lice poprими posprdan izraz a njegove inače ljubazne oči ljutito pogledaju Dana.

– Je li to istina?

– Naravno, bilježniče – odgovori Dan a krv mu navre u lice. On bi najradije sve rekao da se nije radilo o njegovom prijatelju Sage Fisheru. Radije bi umro nego riskirao Sageov život.

– Vi želite Britbeejev poklon odmah prodati, Dane Denveru?

– upita bilježnik s prezirnom žestinom. A zatim s još većim prezirom nastavi: – Uvijek sam smatrao da je Big Jack bio dobar poznavalac ljudi. Vas, Dane Denveru i Sage Fishera smatrao sam časnim muškarcima. I prevario sam se! Big Jack nije bio dobar poznavalac ljudi i...

– Big Jack nije trebao ovim momcima pokloniti južne pašnjake, nego sjeverne! – nacerio se Hank Brown svojim izudaranim licem.

– Da – umiješao se Selby Maryland – tko bi mogao i pomisliti da ova dva »džentlmene« ne će zadržati južne pašnjake? Ali bili su budale kada nisu htjeli uzeti poklon. No bili bi ta-

kođer budale da su nas sebi navukli na vrat kao neprijatelje. Južni pašnjaci sa svojim dobrim izvorom vode od životne su važnosti za nas četvoricu rančera. Dan Denver je to uvidio. A mi ćemo mu ionako platiti za to dobru cijenu. Zar nas nećete pustiti unutra, Merville Scotte?

Bilježnik ih je ispitivački gledao. Pogled mu je bio oštar i prodoran.

– Big Jack vas je drugačije ocijenio, Dane Denveru. On je čvrsto vjerovao u to da vi i Sage Fisher nećete popustiti ovim proždrljivim...

– Bez uvreda, Scotte! – poviče Maryland.

Bilježnik umorno zamahne rukom.

– Udite, ja ne mogu ništa protiv toga. Ali Big Jack bio je budala kada je povjerovao u vašu čast i tako vas kneževski nagradio.

– Jezik za zube, bilježniče! – zareži Selby Maryland i uđe prvi u kuću.

Kada su nakon pola sata izašli, bilo je sve gotovo.

Dan Denver preuzeo je darovnicu za sebe i svog prijatelja, potpisao i taj poklonjeni posjed odmah prodao četvorici rančera. Čak je bilježniku lagao rekavši mu da je već primio novac za pašnjake.

Kao što su došli, tako su jašući i otišli iz malog grada. Nisu svratili ni u salun, niti se igdje drugdje zadržali.

James Lawry izide iz dućana gledajući za njima. Njegove su oči sjale.

– Prvi je korak učinjen – promrmlja sam za sebe i vrati

se u dućan, pripalivši dobru cigaru.

U međuvremenu sva petorica napustiše grad. Dan Denver dugo je vremena jahao šuteći. Zatim se obrati Marylandu koji je, zadovoljan sam sobom, jahao na snažnom konju i smješкао se.

— Sada imate pašnjak, zar ne?

— Naravno! Ti možda ne znaš, ali na tom su pašnjaku izvori i vrlo važna vodena žila. Sada možemo zatvoriti vodu Sunfisher-ranču, tako da će oni morati smanjiti svoje stado za više od polovice. Taj ćemo ranč uništiti! Novi pašnjak koji ste nam sada prodali, hahaha, najbolja je baza za našu stvar. A Sidney MacKay nije jedini revolveraš kojeg smo pozvali. Ako nas ljudi sa Sunfisher-ranča napadnu zbog vode, gotovi su!

Rekao je to samosvjesno i zadovoljno.

— Zar nećete zemlju podijeliti između sebe? — ponovo upita Dan Denver.

— Nećemo! Osnovat ćemo savez rančera. Kad uništimo Sunfisher-ranč, to će biti tek početak. Tada ćemo svima pokazati svoju moć!

Ponovo su neko vrijeme jahali šuteći.

Zatim će Dan Denver ponovo:

— A tko vas snabdijeva novcem?

— Hej, što to govoriš, Denveru? — iznenađeno će Maryland.

— Svakih pola sata trebalo bi ga udariti po gubici — negodovao je Hank Brown.

— Vi morate imati nekoga tko vam daje novac. Vi ste mali rančeri na rubu pustinje i zajedno sigurno nemate ni tisuću dolara. A Sidney MacKay će

tražiti trostruku plaću! Ništa niste prodali, čak želite povećati svoje posjede, znači morate imati nekoga tko vam daje novac. I obični revolveraši stoje mjesečno više od tisuću dolara. Vi morate imati nekoga tko vas snabdijeva novcem!

— Nemoj se toliko naprezati tim mislima, Denveru, jer ionako nećeš više dugo živjeti — otrovno se smješкао Hank Brown.

— Reći su ti, Denveru, jer ćeš ionako brzo umrijeti — reče Selby Maryland.

— Da, imamo nekoga tko nam daje novac, kod kojega imamo čak i dugova. On je sada naš peti čovjek u savezu. Ti ga poznaješ, jer i vi ste prije nekoliko dana od njega uzeli kredit. Kada vi budete mrtvi, on će uzeti vaš ranč. Kako vi imate kod njega dug, nitko mu to neće osporiti. Na ovom pašnjaku, na sreću, još nema zakona. Do sada je u ovoj zemlji najjači čovjek bio Big Jack Britbee. Sada smo mi jaki momci i naše su želje sada zakon.

On ušuti i počne se ceriti.

Dan Denver kimne razmišljajući. Nije bio iznenađen kada je čuo da je James Lawry onaj tko im daje novac, iako to nije očekivao. Razmišljao je također o izjavama Selbyja Marylanda.

Zatim su šutke jahali nekoliko milja. Povremeno bi u daljini vidjeli stada goveda kako pasu, a jednom čak i jahača, vjerojatno kauboja sa Sunfisher-ranča.

Put do njihova malog ranča konja bio je dug. Sunce je polagano zalazilo iza udaljenih brežova na zapadu.

Kada su ujahali u dvorište, Sidney MacKay bio je naslo-

njen na ogradu verande. Upravo je odbacio čik cigarete. Oči su mu sijevale, a njegovo suncem opaljeno lice bilo je zgrčeno.

— Imao sam posjet. Onaj crvenokosi Hump Lovel! Morao sam ga ustrijeliti. Odnio sam ga preko u sjenik. Hoćete li ga vidjeti?

— Ne, do đavola! — zareži Selby Maryland iznenađeno i nekako odsutno. Rukom pokaže Dana Denvera koji je bio sagnut u sedlu.

— Sjaši, Denveru! Sveži ga, MacKay. Zadovoljni smo s njime, bio je dobar. Najprije ćemo večerati, odmoriti se, a zatim otići dalje. Kada mi odemo, imaš slobodne ruke, MacKayu! Načini to kratko i bezbolno. Ako ovoj dvojici tigrova pružiš i najmanju priliku, oni će ti ode-rati kožu.

On sjaše, pride Danovu konju i jednim pokretom skine ga sa sedla. Dan padne u stranu, otkotrlja se i svom snagom udari nogama Selbyja Marylanda u koljena.

Ovaj padne urlajući na ogradu verande i slomi je. Hank Brown, Danceday i Harvey pridju sa tri strane i opkole Dana. Sidney MacKay izvuče svoj kolt.

— Stanite! — poviče Maryland. — Ja sam ga zbacio s konja jer bi on istog časa krenuo. Zacijelo je htio dojahati do verande. Prešao bi preko MacKaya i bacio bi se na vrata. Pokraj vrata stoji stalak s puškom. On bi imao oružje i bio uz svog prijatelja. To je htio učiniti. Primijetio sam to po sjaju njegovih očiju. Zbog toga sam ga zbacio s konja.

Selby Maryland je to mrzovoljno ispričao, a zatim se okre-

nuo prema Danu Denveru koji se polagano podizao sa zemlje.

— Ti si me udario, Denveru. Ah, već odavno se želim tući s nekim tko je tvrd i jak. Htio bih se uvjeriti da li još nešto vrijedim! Dodji, dragi brate, malo ćemo okušati snage!

Oči su mu ljutito sjale jer su ga vjerojatno jako boljela koljena. Unatoč tome, on napadne brzo i nezaustavljivo poput bika.

Ali njegova jaka šaka udari u prazno. Dan Denver uhvati ga za lijevicu koja je krenula prema njegovu trbuhu, objema rukama obuhvati mu članak i jednim snažnim zamahom baci ga preko ramena. Selby Maryland se načas koprciao nogama prema nebu, a zatim je pao na leđa. Kada se okrenuo i ponovo uspravio, već je Dan bio pokraj njega. On podigne nogu visoko i udari Marylanda u snažnu bradu. Nekom manje snažnom čovjeku vjerojatno bi pukla šija, ali Maryland se ponovo našao na ledima. On se otkotrlja u stranu i ponovo podigne.

Uto Hank Brown pride Danu iza leđa. Snažno ga udari koltom. Dan padne na zemlju poput prazne vreće, a Selby Maryland skoči urlajući i snažno udari desnicom Hanka Browna u bradu.

— Grom i pakao! — zaurla Maryland kada je Hank bez svijesti pao na zemlju. — Do đavola, ti budalo! Zašto si udario čovjeka s kojim sam se htio boriti i kada je borba tako sjajno počela? Ah, to bi bila prekrasna borba u kojoj bi pravi čovjek mogao pokazati svoju snagu. Prokletstvo, Browne, zašto si mi pokvario taj užitek?

On ljutito pride svom ortaku i udari ga nogom u rebra.

— Nemoj to nikada više učiniti, ti budalo!

Hank Brown se s mukom osovi na noge, otetura do valova i zaroni glavu u vodu. Zatim se polagano okrene.

— Ako me još jednom udariš, Marylande, jednog ću ti dana utjerati olovo u kožu. Udario sam ga da te ne bi dalje mlatio! Da ti je prišao bliže, oduzeo bi ti kolt.

Maryland ga iznenađeno pogledao.

— Dobro, dobro, zaboravi, Hank! Nisam se mogao obuzdati. Ali moraš razumjeti da si mi time uskratio jednu sjajnu borbu. Meni ništa ne znači ako me jedan surovi momak udari u bradu. Ja sam iz željeza. Mene ne može pobijediti čovjek — samo metak!

On se okrene i pođe u kolibu.

V

Bilo je oko ponoći kada su četiri rančera odjahala.

Sidney MacKay stajao je na vratima i gledao za njima dok se nisu izgubili u tami. Još je malo osluškivao njihova kopita, sve dok nisu sasvim utihnula. Zatim se polagano okrene i vrati u kolibu. Zatvori vrata i leđima se nasloni na njih. Njegovo tamno lice na kojem se vidjela sva njegova zloća ponovo se trzalo i grčilo. Oči su mu sjale opasnim sjajem koji se ponekad gasio. Oštro je disao a nosnice su mu se širile.

Dan Denver i Sage Fisher, koji su vezani sjedili na dvama stolcima, šutke su ga promatrali. Znali su da će ova dvonožna

zvijer sada počinuti dvostruko umorstvo.

Oni su bili dva čovjeka koji su hrabro gledali smrti u oči. A kada ljudi ostanu ponosni u takvom času, tada je smrt za njih, doduše, gorka i teška ali i dokaz neustrašivosti.

Promatrali su Sidneya MacKaya sa znatiželjom.

Sage Fisher rastvori svoje izmrcvarene usnice i reče:

— No, kopile, zar moraš prvo skupiti hrabrost? Ta moraš samo izvući revolver i opaliti! Završi već s time, ti huljo! Jer radije smo mrtvi nego da i dalje gledamo to tvoje paklensko lice. Ako se moraš najprije napiti da skupiš hrabrost, tada pogledaj u moju škrinju koja je ispod kreveta. Tamo je boca s pravim viskijem. Napij se, a zatim ćeš zajedno s nama plesati ples duhova!

Sage ušuti. Njegove su orlovске oči sjale od mržnje i prezira. Najednom se počne promuklo i prodorno smijati. Dan Denver brzo skrene pogled sa Sidneya MacKaya i pogleda zabrinuto svoga prijatelja.

Valjda nije sišao s uma, pomisli zabrinuto.

Sidney MacKay odmakne se od vrata i počne teturati po sobi kao da je pijan. Sageove pospradne riječi pogodile su njegovu slabu stranu. Sidney MacKay, koji je bio nemilosrdni ubojica, zaista se plašio duhova mnogih svojih žrtava, koji su mu stalno dolazili u san. Bilo je to iz dana u dan sve gore.

Bez riječi je izišao, teško dašćući, i uputio se u spavaću sobu. Zarobljenici su čuli kako je izvukao škrinju ispod kreveta, a zatim zveket stakla. MacKay je,

dakle, pronašao bocu i odbio joj grlo.

Nakon nekog vremena ponovo se vratio u sobu. U lijevoj je ruci držao polupraznu bocu. Lice mu je postalo još tamnije i još sablasnije. Iako je bio prilično pijan, jer bio je to jaki viski, išao je sasvim ravno i nije teturao. Naprotiv, korak mu je bio siguran i lagan poput onog u pantere.

Pride Sageu, izvuče nož i prereže uže na njegovim rukama. Zatim mu prepusti nož i zakoraći unatrag.

— Prereži i uže na nogama a zatim baci nož u kut. Ako učiniš nešto pogrešno, nećeš dobiti od mene kolt!

Sage Fisher oslobodi svoje svezane noge, zatim zadrži još nekoliko sekunda nož u ruci pogleda u Dana, ali ovaj odmahne glavom.

— Nemaš nikakve mogućnosti da mene oslobodiš. Možda će se pošteno boriti s tobom pa ćeš mi barem moći dodati oružje da umrem kao čovjek. Mnogo sreće, Sage!

— Ah, sigurno ću ga pogoditi, tog ludaka! Ako ne bude puvao prije nego što dohvatim oružje, sigurno ću ga pogoditi. Hej, MacKayu, uskoro ćeš biti gotov!

Namjeravao je baciti nož u kut, ali je usred pokreta stao, iznenađeno pogledao i prigušeno kriknuo.

Iza leđa Sidneya MacKaya otvorila su se vrata. Neki visoki čovjek provirio je kroz njih, ušao teturajući se a zatim se uspravio. Crvena kosa bila mu je slijepljena od krvi a oči su mu bile širom otvorene i prijeteći su sjale.

Bio je to Hump Lovel, kojega je Sidney MacKay smatrao mrtvim i odvuкао u sjenik. Sada je stajao ovdje i sličio na žrtvu koja se ubojici privida u snu poput duha.

— Ne, ne, ja još nisam lud! Ti nisi duh! Ne možeš me prevariti! Ti još živiš! Ali ovaj ću te put zaista ubiti!

Sidney MacKay izvuče kolt i htjede opaliti.

Uto se Sage Fisher iza njega uspravi. Najprije ga je htio ubosti nožem, ali to mu se ne učinilo dovoljno sigurnim. Pusti nož da padne na zemlju, zgrabi stolac, digne ga uvis...

Kada se Sidney MacKay oporavio od prvog iznenađenja i htio opaliti, stolac mu doleti u glavu. Sage Fisher bio je malen ali žilav i prilično snažan. Njegova je snaga bila dovoljna.

Hitac je, doduše, opalio, ali se metak zabio u pod pred noge Humpa Lovela.

Sidney MacKay promuklo zastenje i zatetura. Koljena su mu već bila nesigurna, ali još nije pao na zemlju. Pokušavao je podići svoj kolt i opaliti.

Sageu Fisheru ostala je u ruci još noga od stolca. Njome udari MacKaya točno u čelo a zatim u ruku kojom je držao revolver.

Revolveraš padne konačno na zemlju.

I Hump Lovel padne na zemlju jer se posljednjim snagama dovukao do kolibe.

— Daj mi nož, Sage! — oštro poviče Dan Denver jer je vidio da se MacKay počeo ponovo micati. Sage uzme nož, klekne pokraj prijatelja i prereže mu uže na rukama i nogama.

— Pobrini se za Humpa Lovela, Sage. Dodi, pomoći ću ti da

ga smjestimo na moj krevet – odrješito će Dan Denver.

Obojica zgrabe teškog predradnika i unesu ga u drugu sobu. Tamo ga polože na Danov krevet. Kada se Dan zatim vratio u predsoblje, Sidney MacKay ponovo je bio na nogama. Kada je ugledao Dana, žmirkao je, zacijelo prisjećajući se svega što se zbilo u posljednje tri minute. A sa sjećanjem vratio se i osjećaj samoodržanja.

Htio je izvući revolver, ali našao je samo prazne korice. Nije bilo ni trećeg revolvera na ramenu!

Duboko uzdahne i strese se čitavim tijelom.

– Nemaš više oružja, MacKay – oštro će Dane. – Sada ćemo obojica izići u dvorište. Tamo ću te tako udesiti da ti nikada više neće pasti na pamet ubojstvo ni nasilje...

MacKay otetura do valova. Sage Fisher pristupi Danu i promuklo promrmlja:

– Hump Lovel je mrtav. Metak mu je napravio duboku ranu na glavi. Čudo da se uspio podići i doći iz sjenika do nas.

VI

Ljudi sa Sunfisher-ranča posljednjih su dana bili gotovo neprekidno u sedlima. Momci su kontrolirali južnu granicu i pazili na rasuto stado. Osjećali su da je to zatišje pred buru i nisu željeli da ih neprijatelji nađu nepripravne kada se pojave na ranču.

Zbog toga je čak i sama June prihvatila da pogleda zašto se njezin predradnik nije vratio s ranča uzgajача konja.

Prije no što je skrenula na mali puteljak za Tapadero-ranč, ugleda kako se preko brežuljka približavaju kola bilježnika. Vozio je brzo, i za njim se uzdizao oblak prašine dok se spuštao niz obronak.

June mu je pojahala u susret.

Ona zaustavi svoju kobilu pokraj kola.

– Idete li možda k meni, gospodine Scotte?

– Da, gospodice June! Zapravo, trebao sam doći još jučer, ali neprestano sam razmišljao o toj stvari. Nešto nije s time u redu... nešto nije u redu! Vaš se otac nije mogao tako prevariti u onoj dvojici uzgajача konja. Ah, ja...

– Što se dogodilo, gospodine Scotte? Zar govorite o onoj dvojici s Tapadero-ranča?

– Da, gospodice June! Jučer je došao k meni Dan Denver s Marylandom, Brownom, Dancedayom i Harveyom. On je preuzeo za sebe i svog prijatelja Sagea Fishera poklon vašeg oca i... odmah prodao svoja i Fisherova prava toj četvorici rančera. Ja to nisam mogao osporiti jer vaš otac nije postavio nikakve uvjete pouzdavajući se u čast i poštenje te dvojice...

Bilježnik nije stigao ništa više reći jer je June Brittbee ljutito povikala, trgla svoga konja i podbola ga mamuzama. Jahala je poput divlje Amazonke prema Tapadero-ranču.

Dan Denver i Sage Fisher vraćali su se rano u jutro s brda i stigli preko brežuljka na stazu koja je vodila do njihova ranča. Dugo su jahali vodeći sa sobom teretnog konja bez tereta.

Na njemu su odnijeli Sidneya MacKaya u brda. Nakon traženja, našli su skrivenu pećinu u strmoj usjeklini stijene. Tamo su zabili u zemlju željeznu šipku. Na lancu koji je bio pričvršćen za šipku, prošle su godine neko vrijeme držali divlju pumu svezanu u dvorištu.

Sada su MacKayovu zdravu ruku svezali lancem. Mogao se kretati tri metra naokrug. Ostavili su mu nekoliko pokrivača, hranu i vodu.

Tako su ga ostavili u pećini, nadajući se da će ga za nekoliko dana moći predati šerifu. Ali prvo su namjeravali nadmudriti ona četiri rančera i njihovog snabdjevača novcem. Morali su biti nesputani i slobodni.

Kada su napustili spilju, bandit je psovao i urlao za njima. No oni se bez riječi udaljiše. Kada su ujahali u dvorište svog malog ranča, opazili su između sjenika i kolibe crvenu kobilu kako stoji i čeka. Oni se zaustave i brzo sjašu.

— Prokletstvo, ponovo imamo posjet! — kroza zube će Sage.

Prije no što su stigli do verande, iz kolibe izide June Brittbee. Lice joj je bilo blijedo a oči širom otvorene. Kada ih je ugledala, ona zastane i oštro ih pogleda.

— Ubojice i banditi, to ste vi, a moj vas je otac smatrao ponosnim momcima, borcima za pravdu! Ostavio vam je poklon da biste se borili za Sunfisher-ranč. Dao vam da birate hoćete li prihvatiti poklon ili ne. Smatrao vas je poštenim momcima koji bi takav poklon primili samo ako...

Ona se prekine jer ju je izdao glas.

— Oh, vi hulje! — poviče od bijesa. — Čim stignem na svoj ranč, odmah ću poslati po šerifa! On će vam obadvama staviti lisice!

Prijeteći je mahala pesnicom i brzo se uputila prema svom konju. Kada je iz bisaga izvadila pušku, oba prijatelja živnuše jer su dosad stajali kao okamenjeni.

Dan Denver uhvati djevojku prije no što je uspjela uperiti u njega pušku. Morao ju je malo čvršće uhvatiti kako bi joj odmaknuo pušku. Ona ga snažno udari u lice grebući ga po licu poput divlje mačke i udarivši ga nogom po cjevanici.

On je snažno strese.

— Vi ludo! Vi slijepa ludo! Što vi znate što se sve s nama zbilo! Ah, ne mogu se čak ni ljutiti na vas jer sve govori protiv nas! Ali ja vam se kunem da će doći dan kada će vam se otvoriti oči! A mi se slažemo da dovedete na sve pašnjake šerifa, iako on ne može stići na vrijeme. Prije no što on dođe, Sage i ja već ćemo uhvatiti onih pet bijednih hulja. A sada možete otići. Evo vam natrag pušku! Ne činite više takve gluposti!

Ona ga pogleda širom razrogačenih očiju. On se zagleda duboko u njih. Načas u njenim očima nije bilo ni ljutnje ni prezira, samo čuđenje. Zatim joj je pogled ponovo postao hladan i oštar.

— Zaista, Dane Denveru, vi izgledate kao čovjek koji sjedi ponosno u sedlu i za kojega se može na prvi pogled povjerovati da pripada onoj rijetkoj vrsti pravih pravednih boraca. Vi ste mogli prevariti mog oca, a sada želite uvjeriti i mene. Jedino se

još žacate nađiti jednoj djevojci, i to je sigurno posljednja iskra ponosa i časti u vama, a možda čak i strah! Sada odlazim. Mogu li sa sobom povesti Humpa Lovela?

— Dat ćemo vam naša kola.
— dobaci Sage Fisher i približi se.

— Ako imate i trunke mozga, gospodice, prvo čujte našu priču! Zar mislite da mi je Hump Lovel revolverom odbio obje uške? Zar zaista vjerujete da bismo mi dobrovoljno...

— Ja vidim što vidim i znam što znam — prekine ga ona. — To su činjenice, i nemojte me više uvjeravati u svoju nedužnost!

Ona to reče ljutito i prezirno, tresući se čitavim tijelom.

— Pusti je — kratko će Dan Denver svome prijatelju.

Zatim se uputi u koral i doveđe oba teretna konja. Sage nevoljko otvori vrata sjenika i izvuče kola. Na njima je bilo sijenika i on ga izbacila na hrpu. Zatim doveđe Junina konja i priveže ga za kola.

Kada je to završio, Dan Denver je namjestio uzde. Oni zatim šutke donesu iz kolibe Humpa Lovela. Jane se okrenula. Ramena su joj podrhtavala.

Dan i Sage brižno pokriju Humpa Lovela. Zatim Dan priđe djevojci i reče joj:

— Sada možete krenuti, gospodice Brittbee. A kada se malo priberete i smirite, tada...

— Ne želim više čuti ni jednu riječ! Vi... vi... vi, pokvareni ubojice! Prezirem vas i vašeg prijatelja! Neću mirovati sve dok vas ne odvedem na vješala!

Ona se vine u kola i brzo odjuri iz dvorišta. Vozila je svog mrtvog predradnika kući. Sada

je njenim ljudima nedostajao voda.

Prvi put u svom životu June Brittbee je osjetila u sebi mržnju. Ali negdje duboko u srcu pojavila se neka nesigurnost. Nije to umjela sebi objasniti, ali kao da je taj osjećaj potiskivao njenu mržnju.

June je bila umorna i iscrpljena. Napokon je bio na vidiku Sunfisher-ranč. Kada se toliko približila ranču da je mogla kroz otvorena vrata vidjeti u dvorište, opazi pokraj valova četiri nepoznata konja. Zatim ugleda sjene nepoznatih posjetilaca na verandi. Ponovo je bila bijesna. Kola doveđe pred spavaonicu kauboja i skoči s kola. Pojuri prema svom konju koji je bio straga svezan i izvuče iz bisaga pušku. Znala je da ju je Denver ispraznio prije no što joj ju je vratio, ali nadala se da će moći ova četiri momka prevariti.

— Bille! — poviče oštro. — Smoky-Bille! Gdje si, Bille?

Dugim je koracima prešla preko dvorišta, zaustavila se pred verandom i uperila praznu pušku u četiri muškarca koji su se u međuvremenu digli i smiješeći se naslonili na ogradu verande.

— Nosite se, vi bitange, vi ubojice! Vaši su se očevi poštenije borili! Vi ste postali razbojnici! Nosite se s ovog ranča!

Brzo se ogleda naokolo nadajući se da će se odnekud pojaviti Smoky-Bill. Ali stari se kuhar nije pojavljivao.

— Što ste učinili sa Smoky-Billom?

Zbog straha za kuhara, njen je glas bio promukao.

Selby Maryland podigne ruke na indijanski način pokazujući dlanove. Time je htio pokazati da su došli u miru.

— Došli smo s miroljubivim namjerama, June. Mi ne trpimo nikakvih uvreda. Bill nas je htio otjerati s ranča. Samo smo ga malko ranili. Leži tamo straga u kući. Povezali smo mu ranu na ruci i svezali ga ipak za krevet. Pobjesnio je i...

— Oh, vi hulje!

Poviče ona, a da joj je puška, bila napunjena, vjerojatno bi i pucala.

— Ostanite na mjestu, Marylande, inače ću pucati! — poviče ona oštro. On se povuče tri koraka od nje.

— Došli smo da u miru porazgovaramo — ponovo će Selby Maryland, a zatim nastavi:

— Jučer smo kupili trećinu Sunfisher-ranča. Riječ je o darovnici vašeg oca Danu Denveru i Sageu Fisheru. Bilježnik je ispostavio darovnicu. Došli smo vam reći, gospodice June, da se vaši ljudi ne zadržavaju više na našim pašnjacima. Ne znam što nam vi uopće imate predbaciti!? Mi smo posjed pošteno kupili. Zašto je vaš otac bio tako glup i poklonio onoj dvojici momaka s Tapadero-ranča taj posjed? Zar je zaista vjerovao da će se ona dvojica osjećati time obavezni i boriti se za Sunfisher-ranč? Ako je to mislio, onda je bio budala! Ova su dvojica i suviše pametna da bi se borila za jednu stvar koja je već mnogo godina nepravdna. Nepravda je konačno ispravljena. Povucite svoje ljude, gospodice June! Sutra ćemo s našim ljudima zauzeti posjed koji smo na pošten način stekli. I budite sretni

da ga nismo osvojili puškama! Željeli smo da ne poteče krv. Odvodni jarci izvora koji su za vrijeme naših očeva oblikovali u pustinji male potoke i navodnjavali naše pašnjake, jarci koje je vaš otac isušio tako da je voda otjecala samo na njegove pašnjake, ponovo će napuniti osušena korita potoka. A ako se budete protiv toga borili, onda ćemo drugačije razgovarati. Tada ćete se sami staviti izvan zakona. Sunfisher-ranč će u ovoj borbi nestati. To sam vam htio reći kao dobronamjeran čovjek. A što se vašeg kuhara tiče, neka se u buduću miroljubivije ponaša. Mi se ne damo otjerati s ranča kao psi. Jeste li me razumjeli, June Brittbee?

Gledala ga je iznenađeno. Disala je teško i isprekidano.

— Jesam, vi bezobzirna huljo! Sve sam dobro razumjela. Ali to neće samo tako proći! Ovdje u kolima leži Hump Lovel, moj predradnik. Ubila su ga ona dva revolveraša koje ste već ranije dozvali samo da naprave ovdje, na sjeveru, mali ranč i da nas priklješte. Hump Lovel je odmah ocijenio ona dva momka. Na žalost, nije mogao uvjeriti moga oca. Moj je otac vjerovao da su oni poštenjaci...

— Govorite li, možda, o Danu Denveru i Sageu Fisheru, gospodice June? — upita promuklo Selby Maryland.

Uto siđu s verande ostala trojica i opkole je.

— Da, baš njih mislim! A možda bi već davno ubili i mog oca da nije najednom obolio. Sada su ubili Humpa Lovela. Hump se uputio k njima. Možda je mislio da se u njima prevratio i da ih je moj otac pravilno ocijenio. Možda je htio s nji-

ma razumno porazgovarati. Našla sam Humpa mrtvog u njihovoj kolibi. Kada sam izašla, oni su se upravo vratili s jahanja. Još se čudim što su mi dozvolili da odem s mrtvim Humpom, ali zacijelo se nisu usudili da napadnu jednu djevojku. Ali sada ću pozvati saveznog šerifa. Moj je otac možda bio surov prema vašim očevima, ali vjerojatno je imao za to razloga. Znam da su naši susjedi oduvijek krali našu stoku. Zar je tada čudno da vas je...

— Hej, zar ste vi zaista malo prije razgovarali s Danom Denverom i Sageom Fisherom? — upadne joj u riječ Selby Maryland.

— I vi ste našli Humpa u njihovoj kolibi? — zareži Hank.

— Niste više nikoga našli u kolibi? — upita Danceday.

— Prokletstvo! — opsuje Harvey.

— Nosite se! — poviče June.
— Nestanite prije nego što opalim iz puške!

Kada su se četiri razbojnička rančera malo udaljila od Sunfisher-ranča, zaustaviše se. Bili su smrknuti i nezadovoljni.

— Djevojka je danas u podne razgovarala s Danom Denverom i Sageom Fisherom. Da su bili duhovi, zacijelo bi to primijetila — negodovao je Selby Maryland.

— Vjerojatno su nadmudrili Sidneya McKaya, inače ne bi bili više u životu — režao je Allan Danceday.

— Zacijelo je učinio neku grešku — napokon se umiješa Thor Harvey.

— Njihova imena nisu badava tako poznata. Pružila im se

neka prilika i izmakli su Sidneyu MacKayu. Možemo se okladiti da se tako zbilo!

Neko vrijeme svi su šutjeli i razmišljali. Napokon se oglasi Selby Maryland.

— Sigurno! Oni su ga nadmudrili. Kladim se da su ga sakrili negdje u brdima, a kada su se vraćali, naletjeli su na djevojku. Momci, stvar počinje biti riskantna i opasna! Ova dva tigra su opasna kao vruće željezo i mi bismo mogli dobro ispeći prste. Ah, ako su dobro smekšali MacKaya, on bi mogao biti za nas opasan svjedok. Moramo ih u roku od nekoliko dana uništiti. Hajde, sada ćemo prvo otići na njihov ranč!

Sunce je već davno zašlo iza brežuljaka kada su rančeri ustanovili da nema nikoga na ranču. Malo su razmišljali, a tada se najednom Selby Maryland lupi po čelu.

— James Lawry! — poviče. — Oni znaju da nam on daje novac. Oni će ga potražiti. Zacijelo su otišli u Royal City. Hajde, krenimo već jednom! Sakupite naše ljude! Moramo opkoliti Royal City! Ako su momci završili s Jamesom Lawryjem, neće živi izići iz grada! Sastat ćemo se u najamnoj staji, ali naši ljudi neka se razmjestite po svim stazama i putovima. Krenimo!

VII

Za Lawryja je dan počeo s mnogo obećanja, iako su ga probudili još prije svitanja. Kada je otvorio vrata, uđe Selby Maryland.

— Sve je sredeno, James. Ovdje je potvrda o vlasništvu našeg novog posjeda. Upravo dolazimo s Tapadero-ranča. Tamo

smo odveli Dana Denvera. Vjerojatno je u međuvremenu Sidney MacKay već s njima završio. Sve će izgledati kao da su uzgajanje konja napali razbojnici i...

I preostali je dio toga dana protekao povoljno. Za večerom je razgovarao s vlasnikom hotela o kreditima. Objasnio mu je da mu pripada još samo polovica hotela. Kada je jedan sat poslije toga došao u svoj stan, bio je ravnopravni ortak i suvlasnik hotela.

Uskoro će doći dan kada će čitav grad imati u džepu i nadzirati sve pašnjake na pedeset milja uokrug, pomisli on kada je zatvarao vrata.

Dok je tapkao po mraku u sobi da upali svjetiljku, završio je njegov sretni i uspješni dan.

* * *

Kada je htio pojačati fitilj na svjetiljci, oglasi se neki nježan glas iza njega.

— Nikakvih gluposti! Tako brzo ne možeš baciti svjetiljku sa stola! Dodi ovamo!

Načas se zaista činilo kao da će Lawry baciti svjetiljku sa stola. Desna mu je ruka bila već napola podignuta, ali kad je začuo glas, ukočila se u tom položaju. Sagnuo je glavu kao da mu je netko za vrat nalio hladnu vodu.

Nekoliko je trenutaka tako stajao i razmišljao o tom nježnom glasu. Zatim duboko uzdahne i reče gotovo šapćući:

— Dan Denver?!

— Naravno! Vaš predivni ubojica Sidney MacKay izgubio je živce. Vjerovao je da je jednog čovjeka ubio, ali taj je čovjek još jednom ustao i ušao kroz

vrata. MacKay je vjerovao da vidi duha. Smola za njega, smola za vas — a sreća za nas! Pridi, Lawry!

Denverov nježni glas najednom postane tvrd i nemilosrdan.

Trgovac se strese. Zatim pomakne svoju čudnu glavu. Njegova crna kosa kao da se još više nakostriješila, a kose oči još su mu se više suzile. Pogleda preko svojih koščatih ramena i otkrije Dana Denvera pokraj ormara.

Kada je primijetio da Denver nema uza se kolt, odmah se uzvrpoljio.

Ali iz drugog kuta sobe oglasi se Sage Fisher:

— Ali zato ja imam kolt u ruuci, Lawry! — Fisherov je glas bio oštar i opominjući.

— Pridi ovamo, Lawry! — naljivao je Dan Denver.

Lawry teško uzdahne i polako se uputi prema Denveru. Bili su gotovo jednake visine, ali on je bio mršaviji i opušteniji. Dan mu najednom pođe u susret.

Njegova ga desnica udari kao kopito magarca. Lawry se od bola sagne, no Dan Denver podigne svoje koljeno uvis.

Uz promukli krik Lawry padne u stranu. Dan se sagne k njemu i pretraži ga. Nađe dvocijevni kolt i oduzme mu ga.

Dan sjedne na stolac. Sage Fisher pride mu s drugog kraja sobe i sjedne na rub pisaćeg stola. Ova prostorija bila je Lawryjeva dnevna i radna soba. Ovdje su bile pohranjene sve poslovne knjige iz njegova dućana. U kutu je bila blagajna. Dan Denver pogleda blagajnu a zatim se okrene k Lawryju koji je još jaukao.

– Ustani, Lawry, i otvori blagajnu! Hajde! Ovo je bila samo mala proba da odmah shvatiš da se mi ne šalimo. Otvori je, Lawry!

– Prokleti bili, vi prokleti razbojnici! A još sam vam dao kredit, vi proždrljivci... vi...

Nije ništa više stigao reći jer je Sage Fisher skočio sa stola i približio mu se.

– Sada ću ti pokazati što misli čovjek kojemu je plaćeni ubojica za svoju zabavu odbio revolverom obje uške i kojeg je nakon toga namjeravao još i ubiti. A taj je ubojica trebao biti plaćen tvojim novcem, kao i revolveraši koje su skupila četiri vuka iz pustinje!

Sage Fisher ga udari. Dan Denver se umiješa i odvuče Lawryja do blagajne. Najednom Lawry počne jecati i plakati. Bio je slomljen.

Da li je Big Jack Britbee to predvidio prije svoje smrti? Da li je on stvarno znao da su ova dvojica s Tapadero-ranča tako neslomljivi momci?

Zacijelo je to predvidio!

– Otvori je, Lawry! – ponovo će Dan Denver.

Dan Denver otvori blagajnu. Odmah je pronašao potvrdu o imanju. Pride svjetiljci i papire odmah zahvati plamen. Spaljene papire baci zatim u pepeljuru.

Uto se Sage Fisher približi blagajni tražeći nešto po papirima. Novac nije ni taknuo.

Pronade jedan posebni pretinac i u njemu neku knjigu uvezanu u kožu.

Na prvoj je stranici bilo napisano:

„Mislim o sebi da sam zao čovjek, ja – James Lawry. Čez-

nem za moći i bogatstvom i neću prezati ni pred čime dok ne postignem svoj cilj. A kako lažem čitavom svijetu jer sam drugačiji nego što se pravim, želim u ovoj knjizi napisati istinu o sebi.“

Sage Fisher brzo preleti preko ovih redaka. Bili su čitljivo napisani velikim slovima. Zatim pruži knjigu svom prijatelju.

– Ovaj prljavi lopov još je i sujetan. To je njegov dnevnik. Ovo je vrlo važno za nas. Kladi-mo se da je ovdje sve točno napisao! Možda je to neka vrst is-povijesti – za slučaj da ga njegovi ortaci prevare ili zaobidu!

Dan Denver brzo je čitao i prelistao čitavu knjigu, zatim reče:

– Njegov novac potječe od pljačke banke. Ovdje je sve opisano. Bilo je to prije deset godina. Zatim je ubio nekog usamljenog kopača zlata i postao još bogatiji. Prije sedam godina ovdje se nastanio. Ah, već je i ovdje načinio nekoliko prljavih poslova! A ovdje piše i kako je ova četiri pustinjska rančera privezao za sebe. On je bio taj koji je skovao plan da nas prisili da mu damo darovnicu. Eto što piše:

„Kada nam Dan Denver i Sage Fisher izruče darovnicu koju im je ostavio stari Big Jack Britbee, dat ćemo da ih ubije Sidney MacKay. Tada ćemo napokon imati odskočnu dasku da se divoskim koracima proširimo sve do bregova.“

Dan Denver je glasno čitao. Zatim zatvori knjigu i gurne je pod košulju. Pogleda u Sagea Fishera i glavom pokaže Jamesa Lawryja.

– Povest ćemo ga sa sobom i odvesti do Sidneya MacKaya. June Britbee pozvat će saveznog šerifa. Možda ćemo mu tom prilikom moći izručiti više razbojnika. Sada moramo nestati!

Kad se htio približiti Jamesu Lawryju, vani se začuju brzi koraci koji su se uspinjali stepenicama. Netko pokuca malo poslije na vrata i začuje se glas:

– Gospodine Lawry! Gospodine Lawry! Vaša se kobila oždrijebila! Hej, rekli ste da vam to odmah javim! Gospodine Lawry! Čujete li me?

Prošlo je nekoliko sekunda. James Lawry je stenjao u kutu, ali se uspravi. Njegove kose oči zaiskre nadom.

Sage Fisher mu pride iza leđa i prisloni mu kolt.

– Budi oprezan, Lawry, budi lukav! Kaži mu da imaš užasnu zubobolju. Otjeraj ga! Bit će samo gore za tebe ako mu ispričaš u kojoj si nevolji. Ako te ne možemo povesti sa sobom, ostavit ćemo te ovdje, ali mrtvoga! Ti više nećeš nikome nanijeti zlo!

Izreče to tiho ali jasno približivši se koščatom čovjeku i gurnuvši ga prema vratima. Tamo pojača pritisak revolvera.

– Gospodine Lawry! Čujete li me, gospodine Lawry? – čovjek je vani lupao i dozivao.

James Lawry prvo pljune, ali zatim počne govoriti. Glas mu je drhtao i bio promukao:

– Čujem te, Jube, ali sada ne mogu doći u staju. Prokletstvo, imam strašnu zubobolju! Ostavi me na miru s kobilom i njenim ždrijepcima!

– U redu, gazda, ja sam vam samo javio jer ste tako naredili!

Jubeov je glas zvučao pomalo uvrijeđeno. Povjerovao je. Čuli su kako se udaljio i sišao.

Nakon nekoliko trenutaka Dan Denver će ljutito:

– Ovo je bio trik. Mi smo u klopki – reče i pogleda svog starog prijatelja Sagea. Plave su mu oči opasno sjale i bio je na oprezu. Tek se sada moglo primijetiti kako je Dan Denver izvrstan borac.

– Kako to misliš? – upita ga Sage.

– Čovjek je rekao da se kobila oždrijebila. Ako mu je Lawry naredio da mu to odmah javi, tada nije izvršio naređenje do kraja. On bi došao čim bi se kod kobile pojavili prvi znaci. Niti jedan konjušar neće otići kada je ždrijebe već vani.

– Moglo bi biti, Dane. Možda ona rulja čeka vani na nas. Dobro, napunit ćemo ih s mnogo olova!

James Lawry počeo je cviljeti. Znao je da je sada postalo opasno – a on se toga bojao.

Dan Denver gurne ga rukom u prsa.

– Van, izlazi sada!

Sage Fisher već je otvorio vrata.

– Ja neću s vama izići – stenjao je Lawry.

– Oni vas namjeravaju ubiti jer vas se boje. Na mene neće obraćati pažnju. Ja ne idem van! Ima jedan drugi izlaz koji samo ja znam! Neću da me ustrijele!

Posljednje je riječi izgovorio kao neka histerična žena.

– Znao sam da stari štakor poput tebe ima još neki tajni izlaz – smijuljio se Dan Denver.

– Podimo, konačno, vodi nas! Tako ćeš, vjerojatno, spasiti svoj život. Ako izidemo kroz ova vra-

ta, povest ćemo tebe sa sobom i upotrijebiti svoje koltove. Tako ćeš gledati u mnogo revolver-skih cijevi. Kreni!

James Lawry oteturao je do vrata pokrajne prostorije. Čovjek koji je iz pozadine igrao surovu igru i bio izvučen iz svoje sigurne rupe, sada je bio potpuno slomljen.

Čim je otvorio vrata, osjetilo se snažno strujanje zraka. Stražnji je prozor bio otvoren. Sada je James Lawry napokon znao na koji su način ušli u kuću nepozvani gosti. Dan i Sage vjerojatno su došli preko krova skladišta i popeli se kroz dućanski prozor ovamo do njegova stana.

To je bila Lawryjeva spavaća soba. Kroz otvorena vrata bila je dovoljno osvijetljena. On se stenjući uputi do kreveta i odmakne ga u stranu. Zatim se sagne i otvori skrivena vrata u podu.

Sage pogleda dolje i otkrije ljestve. Bez riječi se spusti u otvor. Kada je nestala njegova glava, Dan gurne Lawryja.

— Hajde!

Lawryjeve su kosti škripale dok se spuštao niz ljestve. Kada je stupio na posljednju prečku, osjeti na zglobu ruke stisak Sageove šake.

— Budi i dalje tako pametan i nemoj nam praviti neprilika.
— mrzovoljno će Sage.

— Možemo upaliti svjetiljku jer je ova prostorija neosvijetljena — izusti Lawry.

Dan Denver upali šibicu i otkrije svjetiljku na gredi.

Nalazili su se u skladištu. Posvuda su uokolo bili sanduci, vreće i bale. Jedna su vrata vodila u dućan, Sage im brzo priđe i stavi zasun.

Lawry makne u stranu nekoliko bala.

Ispod bala pojave se ponovo neka vrata. On ih otvori. Dan uzme svjetiljku s grede i skoči u otvor. Morao se sagnuti i nestao je u jednom malom hodniku. Iza njega skoči u otvor Lawry. Sage je išao iza njega.

— Kamo vodi ovaj izlaz? — upita Sage.

— U staru konjušnicu koju sada upotrebljavam za odlaganje nepotrebnih stvari — prostenje Lawry.

Tek što je to izgovorio, začuje se gore u kući ljutit muški glas.

— Oni su već otišli! Ovdje je jedan otvor! Do vraga, oni su dolje! Pripazite dolje na ulicu; negdje moraju izići!

Dan Denver požuri. Morao se jako sagnuti, ali unatoč tome ponekad bi udario ledima i ramenima. Iza njega stenjući se provlačio Lawry, kojega je Sage tjerao ljutitim riječima. Hodnik je završavao nakon kojih dvadesetak metara. Dan glavom odmakne u stranu nekoliko dasaka. Kada se uspravio, svjetiljku je odložio na zemlju. Ugleda mali pravokutni prozorčić. Brzo se sagne i ugasi svjetiljku.

Zatim su se jedan za drugim izvlačili iz otvora.

Zaista su se našli u staroj staji. Posvuda su bili naslagani sanduci, vreće, košare i boce. Dan pride malom prozoru i pogleda van. Noć je bila prilično svijetla jer se mjesec pojavio iza bregova. Kuće i ostale zgrade bacale su dugačke sjene. Prozor nije bio više ostakljen. Dan oprezno proviri glavu i osvrne se naokolo.

Lijevo od njega bila su naslagana drva i Dan ugleda iza hr-

pe drva sjene dvojice muškaraca.

Preko, sa stražnje strane dućana, iza ugla približavala su se još trojica. Približili su se staji a zatim se zaustavili.

— Dođi — oglasi se tiho pri-
gušeni glas — dođi ovamo, mo-
ramo zatvoriti krug! Oni su ov-
dje dolje. Kada se začuje hitac,
naši će ljudi navaliti s prednjih
vrata.

Oba čovjeka iza hrpe nasla-
ganih drva približe se. Sada su
sva petorica zatvorili lanac. Dr-
žali su spremno oružje i proma-
trali stražnja vrata dućana. Pro-
zori sa stražnje strane bili s za-
tvoreni drvenim kapcima.

S ulice se najednom začu pu-
canj. A zatim je nastala galama.
Ljudi su se dovikivali i bilo je
očito da su stvorili obruč oko
dućana. Dan začuje nekoliko
tupih udaraca s prednje strane
kuće. Zacijelo je netko obijao
vrata velikom sjekirom. Ali bilo
je moguće da je ova rulja poku-
šala ući i s neke druge strane,
na primjer odozgo.

Dan se okrene i tiho nasmije.

— Lawry, zaista je sjajno da
imaš tajni izlaz! Ali sada mora-
mo brzo van jer će oni sada ot-
kriti da nismo više u dućanu.
Ovdje stoji pet snažnih moma-
ka. Za pola minute može ih biti
znatno više. Dakle, krenimo sa-
da van!

On se uputi vratima. Kada ih
je otvorio, Lawry udahne zrak.
Ali prije no što je uspio povika-
ti, Sage ga udari koltom i gurne
ga naprijed.

Neopazice su izišli kroz vrata
malog stražnjeg dvorišta. Ali
kada su potrčali do naslaganih
drva koja su im trebala pružiti
zaklon, primijetili su ih. Jedan

od petorice se okrenuo uz po-
vik, zgrabio kolt i htio opaliti.

Sageov kolt u desnoj ruci
opali — a čovjek se sruši. Sa-
geov je kolt neprestano pucao.
No sada su pucali i ostali mom-
ci. Sage se baci na zemlju puca-
jući iz oba kolta.

James Lawry, koji je htio
potrčati u zaklon, najednom se
spotakne, okrene se oko svoje
osi i bez riječi padne na zemlju.

Dan Denver klečao je pokraj
hrpe drva i pucao brzo i sigurno.

Ostala četvorica nisu imala
nikakve šanse. Nisu bili zaklo-
njeni i iako su pobjegli u sjenu
dućana, ipak nisu mogli ostati
nezamijećeni. No pucali su ne-
prestano — sve dok nisu bili
pogođeni.

A to je bilo uskoro.

Dan Denver je vrlo brzo pu-
nio svoj kolt, kao što to može
samo izvježban i dobar borac.
Pogleda preko, prema Sageu,
koji se onako malen sklupčao
na zemlju i također punio svoj
kolt. Obojica su čula kako se ru-
lja u kući i vani na ulici nepre-
stano dovikuje i dogovara.

— Prokletstvo, Sage, zar ćeš
ostati cijelu vječnost na zemlji?

Dan primijeti da je Sage po-
čeo puzati vukući pri tome lije-
vu nogu. Smjesta otrči do njega
da mu pomogne i da ga zaštititi.
Sagnuo se, a s ugla kuće pono-
vo počnu zujati meci. Jedan ga
zahvati po ramenu a drugi mu
se preko sukna hlača zabije u
bedro zapekavši ga poput udar-
ca bičem.

Jedan pogođeni s druge stra-
ne bolno zaurla.

Dan i Sage pucali su istovre-
meno. Neki je čovjek teturajući

zašao za ugao. Zatim je nekoliko trenutaka bilo mirno.

— Dodji napokon, »djedice«!
— reče Dan i povuče Sagea za ruku.

— Rupa u nozi — proštenje Sage.

Stigli su još na vrijeme u zaklon, jer su protivnici sada počeli pucati iza ugla. Dva ili tri ranjena odmaknu se u zaklon.

Sage pogleda Jamesa Lawryja, koji je ležao tik uz hrpu drva.

— Taj je mrtav. Ali imamo njegov dnevnik. Hajde, dugi ja ću ih zadržati. Oduzmi knjigu na sigurno! Bez ove knjige nećemo nikada moći oprati svoju čast niti prekinuti ovu surovu igru. Nestani već jednom, dugi!

— Tako to neće ići, junače moj — smješkao se Dan i opalio još dva hica.

Sage je također zapucao.

Dan će zatim odlučno?

— Zar se zaista moram ljutiti, ili ćeš se dobrovoljno popeti na mene?

Pri tome podmetne Sageu leđa. Sage je bio nezadovoljan, ali zatim ipak obgrli Dana oko vrata. Dan je držao kolt u desnoj ruci. Ali kada je lijevom rukom obuhvatio Sageovu nogu, osjeti ljepljivu krv na njegovim hlačama.

Trčao je pognut i prošao pokraj zaklona od naslaganih drva. Jednom se spotakao preko žice. Ali stigao je sa svojim »jahačem« do jedne živice, prešao preko nje i malim uskim puteljkom potrčao dalje. Na sreću, Sage je bio lagan poput pera. Nikada nije mogao ni pomisliti da mu je prijatelj tako lagan. Provukli su se ispod nekog malog korala. Dan najednom dašćući zastane, jer je začuo povičke progonitelja.

— Mogao bih ih zadržati tako da ti nesmetano možeš odjahati — stenjao je Sage s njegovih leđa.

— Ne igray se junaka! — ljutito mu odgovori Dan nastavivši trčati.

Morali su proći samo još jednu livadu. Dijelilo ih je samo pedeset metara od male šumice gdje su sakrili konje.

Dan je brzo trčao.

— Prokletstvo, bez sedla neću nikada više jahati na tvojim leđima! — ljutio se Sage, jedva prikrivši u glasu bol.

Deset metara ispred šumice Dan se spotakne preko neke uzvisine. Bio je prilično iscrpljen jer je Sage ipak imao, zajedno s odjećom i koltovima, više od šezdeset i pet kila. Dan je težio devedeset kila, ali unatoč svojoj težini i mišićavosti, ova trka s teretom na leđima nije bila baš lagana. Trčao je više od tri stotine metara sa Sageom na leđima.

Spotakne se i padne. Prije no što se oslobodio Sagea, oglase se hici. Progonitelji su došli preko korala i stigli na rub livade. Pucali su neprekidno jer su prepoznali obje spodobе na zemlji. Sage se prvi pribrao i uzvratio pucnjevima, puzeći pri tome natraške. Iako je jedva pomicao lijevu nogu, ipak je besprijekorno pucao.

Dan je također pucao i prikradao se natraške šumici. Prisilili su svoje progonitelje da potraže zaklon. Jedan metak pekao je Dana u leđima. I Sage je bolno psovao. Njega je, zaci-jelo, također okrznuo metak. Ali puzao je dalje, stigao do prvog drveta i uspravio se iza njega.

Psujući, pipao je po opasaču tražeći metke. Pronašao ih je

straga i prvi put ponovo napu-
nio kolt. Dan se sakrio iza ne-
kog drugog drveta.

— Dođi već jednom, Sage!
Prokletstvo, uskoro će opkoliti
šumicu! — ljutito će Dan i zatim
ponovo počne pucati u drugu
stranu livade. Iza njih cupkali
su i uzbuđeno njištali njihovi
konji koji su se zaklonili iza ne-
kog velikog hrasta. Bilo je pra-
vo čudo da životinje nisu dosad
bile pogođene mecima.

— Hoćeš li doći napokon? —
vikne Dan.

— Da, inače će nas dohvatiti!
Evo, već idem!

Isprazni svoj kolt koji je dr-
žao u lijevoj ruci i otetura do
slijedećeg drveta. Od tamo nije
bilo više daleko do velikog hra-
sta, gdje su bili konji. Najednom
se spotakne, ali ubrzo se podu-
pre uz neko debelo drvo. Dan
mu se hitro približi, zgrabi ga,
odnese do konja i pomogne mu
da se vine u sedlo.

— Kreni već jednom! — povi-
će Dan i također se baci u sed-
lo.

Slabim povikom Sage je tje-
rao svoga konja.

— Prokletstvo, gonit će nas
preko čitave livade! Bit će to oš-
tro jahanje! Možda bi bilo naj-
bolje da se odmah sada ogleda-
mo s tom bandom

Dan ne odgovori. Jahao je iza
Sagea i pokrivao ga. Bili su već
prilično daleko kad su se iza
njih oglasili prvi hici iz šumice.
Koltovi nisu imali tako dalek
domet, a nitko od bande nije
pucao iz puške.

Dan i Sage stigli su do jedne
staze koja je vodila u sjeverni
dio malog gradića. Zatim su na-
pustili gradić i pošli prema isto-
ku. Pola milje dalje nakratko su

se zaustavili. Dan skoči i poveže
Sageovu ranjenu nogu kako bi
manje krvarila.

— Metak je još unutra, dugi
— mrmljao je Sage. — Moramo
naći neko prikladno mjesto
gdje ćeš mi ga odstraniti.

— Znam jedno dobro mjesto
— smješkao se Dan.

— Hm, a gdje?

— Sunfisher-ranč! S ovom
prekrasnom knjigom ispovijedi
u džepu uvjerit ćemo djevojku u
našu nevinost. Oh, ti stara sovo,
zašto si baš sada morao dobiti
metak u tvoju krivu nogu!

Nakon tih riječi vine se pono-
vo u sedlo. Ali prije no što su
krenuli, ogledaju se prema gra-
diću. Mogli su dobro vidjeti sva-
ku pojedinost. Mjesec je osvjet-
ljavao krajolik a odsjaj zvijezda
padao je na zemlju poput uža-
renog srebra.

Primijetiše kako se iz grada
približava grupa jahača. Druga
grupa približavala se istim pu-
tem kojim su i oni napustili
grad. Obje su se grupe spojile
na cesti. Čak su vidjeli kako je
jedan čovjek podigao ruku.

To je značilo da je primijetio
prašinu koja se iza njih podigla.

Banda je slijedila njihov trag.
Noć je bila tiha i bez vjetra. Već
nekoliko tjedana nije kišilo. Iza
svakog jahača uzdizala se pra-
šina koja je dugo ostajala u zra-
ku.

— Sada već znaju — mrmljao
je ljutito Sage i jahao dalje.

Dan ga je slijedio. Zaustaviše
se kod podnožja nekog brežulj-
ka koji je bio prekriven gustim
žbunjem. Put je vodio kroz gu-
štik, pa su krenuli njime kako
bi umakli potjeri.

Čuli su promukle psovke lju-
di i proklinjali noć obasjanu

mjesečinom. Inače bi zacijelo lako pobjegli pred tom ruljom.

Jahali su vrlo brzo, ali ipak su donekle štedjeli konje da ih suviše ne umore. Znali su da će to biti divlje i mučno jahanje. Dan je bio zabrinut za Sagea. Maleni jahač zacijelo je već izgubio mnogo krvi. Promatrao je Sagea kada je jahao pored njega. On se, doduše, smješкао, ali je to više sličilo na bolni grč. Lijevom se rukom grčevito držao za jabučicu sedla.

Dan se pitao zabrinuto da li će Sage izdržati ovaj napor, jer iako je njegova volja bila jaka, ipak postoje granice koliko čovjek može izdržati.

VIII

Prvih pet do šest milja uspješno su održavali razmak. Potjera ih nije stigla, iako je lov bio oštar a guštik vrlo nepregledan. Sad su stvorili dugu povorku na čelu koje su jahala tri jahača.

Kada su Sage i Dan prelazili iz brežuljka na brežuljak, mogli su dobro raspoznati dugačku povorku progonitelja.

Devet jahača slijedilo je njihov trag. Sprijeda tri, zatim jedan jahač tik iza njih, zatim dvojica i ponovo nakon malog razmaka trojica jedan iza drugog.

Jahač na čelu kolone jahao je snažnog konja koji ga je lagano nosio, iako je jahač bio krupan i težak. Snažniji od ostalih.

Nakon sedam ili osam milja, Sage je na neravninama počeo glavinjati u sedlu. Ponekad bi mu glava pala na prsa. Dan Denver jahao je tik iza svog prijatelja. Jednom se morao dobro propeti da zadrži Sagea u sedlu

jer bi inače pao. Danov konj to sigurno ne bi mogao izdržati, ali Sageov pastuh imao je vrlo mekan korak i elegantno, poput lastavice, izbjegavao je sve neravnine i zapreke.

Taj je konj izgledao neugledno i ružno, ali bio je to pravi pustinski konj, od one vrste koja može živjeti od kaktusa a žilava je kao pustinski vukovi.

— Cuj, prijatelju — dahtao je Sage. — Sada sam sasvim iscrpljen. Ako budem jahao još neko vrijeme, neću se više moći boriti. Pusti da to završim na svoj način. Nekoliko ovih hulja poslat ću u smrt. Žao mi je da poginem bježeći od te rulje.

On zauzda konja. Dan mu se brzo približi i brzim pokretom istrgne prijatelju uzde iz ruke.

— Drži čvrsto! — poviče oštrim glasom i ponovo krenu prije no što su se oba konja zaustavila.

Sage je promuklo psovao. Bio je gotovo sasvim iscrpljen. Držao se objema rukama za jabučicu sedla, a gubitak krvi potpuno ga je oslabio.

Dan Denver bio je ljutit. I on bi se rado zaustavio i borio. Od devetorice sigurno bi najmanje četvoricu zbacio sa sedla, ali preostala petorica zacijelo bi sve riješila u svoju korist.

Time ne bi ništa pomogli Sunfisher-ranču. Ako on i Sage ovdje odigraju svoju posljednju borbu, Sunfisher-ranč je izgubljen. Samo s pomoću dnevnika Jamesa Lawryja i svjedočenja Sidneya MacKaya može doći do preokreta.

Moraju se svakako probiti.

Progonitelji su smanjili razdaljinu. Kada su stigli do uzvisine i Dan se morao uspinjati s prijateljem uza strmi obronak,

prva ih je grupa progonitelja već sustigla do takve razdaljine da ih je metak mogao pogoditi. Razdaljina će se ponovo povećati kad se i progonitelji počnu uspinjati.

Meci su fjukali uokolo.

Kada se Danov konj počeo uspinjati po obronku, pogodio ga je metak. Odmah se sklupčao i prevrnuo natraške niz obronak.

Dan je brzo sišao sa sedla i dalje držeći uzde Sageova konja. Zatim se uspravi i uspne preko grebena, povuče za sobom Sageova konja, pa side s njim nekoliko metara nizbrdo.

— Čekaj ovdje! — poviče divlje i izvuče Sageovu pušku iz bisaga. Zatim otrči ponovo na greben i baci se na zemlju.

Prvim hicem pogodio je velikog konja Selbyja Marylanda. On je, doduše, ciljao u jahača, ali životinja je u tom trenutku poskočila preko hrpe kamenja i podigla glavu uvis.

Teško tijelo krupnog čovjeka projuri zrakom. Dan zatim cilja u druga dva jahača. Jednog pogodi, ali primijeti da se čovjek još drži u sedlu. Zadovoljio se tim uspjehom jer je treći sada okrenuo svog konja i pobjegao k ostalima, koji su se sada razdvojili na lijevu i desnu stranu. Odmah je shvatio da su ih obišli i da su se namjeravali vratiti u grad. Ispali još nekoliko metaka i primijeti kako se jedan jahač zateturao u sedlu i nakon nekoliko metara pao.

Selby Maryland sklupčao se ispod svoga konja poput neke velike životinje. Dan ga uzme na nišan — ali ne opali jer iza sebe začu mukli pad. Pogleda preko ramena i odmah skoči.

Sage Fisher je pao s konja, a njegov ga je ždrijebac obilazio i nemirno njuškao.

Tog trenutka Dan odluči da nastave bijeg. Spremi pušku natrag u bisage i sagne se k svom onesviještenom prijatelju. Uzme ga u naručje poput malog djeteta. Nekako mu je uspjelo da se vine u sedlo zajedno s teretom. Konj je ljutito frktao jer je osjetio dvostruki teret.

— Hajde, »Yellow«! — oštro poviče Dan. — Samo naprijed, moj junače! Sage je gotovo svakog dana ponavljao da si ti najbolji konj na svijetu! Sada to i dokaži!

Krenuli su. Dan je držao u naručju onesviještenog prijatelja i čvrsto ga privinuo na grudi. Znao je da će se vrlo brzo morati ponovo boriti.

»Yellow« je zaista bio izvrstan konj, zacijelo jedan od najboljih u okrugu od tisuću milja. Sada je dokazao svoju vrijednost. Kasao je sa svojim teškim teretom niz obronak, a zatim se propeo. Ponekad bi ljutito i divlje zafrktao. Imao je srce borca. Očito je shvatio da mnogo toga ovisi o njemu. On će izdržati tako dugo dok mu ne ponestane daha i snage. Dan ga usmjeri prema brdskom lancu, pridržavajući cijelo vrijeme Sagea lijevom rukom. Desnu će ruku zacijelo brzo morati upotrijebiti u borbi za svoj i Sageov život!

»Yellow« je oba svoja jahača nosio preko brežuljaka, a kada su stigli u njegovo podnožje, na jednom im se s desne strane pojavi nekoliko progonitelja. Bila su trojica. Zaobišli su brežuljak jašući priljubljeni uz vratove konja i promuklo su zaurrali kada su pri mjesечеvoj svjetlo-

sti spazili oba bjegunča na jednom konju.

S lijeve strane oglase se prodorni povici u kojima se već osjećao prizvuk trijumfa. Bila su to još dva jahača. Zaobišli su brežuljak s druge strane i bili su malo udaljeniji negoli trojica koja su im prilazila s desne strane.

Dan je shvatio da će se morati susresti s tom trojicom surovih momaka i prihvatiti s njima borbu. Nekoliko trenutaka kasnije, dok su im se konji približavali u galopu a tri progonitelja načinila oštar kut sve se više približavajući bjeguncima, prve puške opale.

Jedan metak udara u sedlo a drugi projuri Danu tik pokraj čela. On desnom rukom izvuče kolt, a lijevom je i dalje čvrsto držao uza se onesviještenog Sagea. Nogama se čvrsto pripio uz slabine konja. »Yellow« je dalje jahao kao da se oko njega ništa ne dešava.

Dan napokon opali. Prilično je dugo čekao i stavio pri tome mnogo na kocku. Znao je da puca znatno bolje od svojih progonitelja. Kada je sada opalio, bio je siguran da će pogoditi. Ako izdrži ove tri sekunde, znao je da ga meci protivnika neće pogoditi i zbaciti sa sedla.

Da, bio je siguran da će pogoditi i nije mogao potisnuti divlji krik kada se konj jednog od trojice progonitelja u punom trku prevrnuo. Znao je da je pogođen samo konj, a ne jahač.

Zatim je pucao opet i ... pogodio. Ovaj se put precijenio jer se »Yellow« u tom trenutku spotaknuo o grm. Ali opazio je kako je i drugi jahač počeo glavinjati u sedlu i pao s konja. Vidio

je da je čovjeku noga ostala u stremenu i da ga je životinja vukla po zemlji.

Bila je to oštra, surova borba, borba bez milosti. Na ovom pašnjaku nije bilo zakona, a ljudi su slijedili određene cijeve po cijenu života. Sve se odigralo surovo i nemilosrdno a tekla je krv.

Treći jahač nije više napadao. Okrenuo je konja u stranu i zaostao. Kada se Dan nakon nekog vremena osvrnuo, jahač se daleko iza njih pridružio ostaloj dvojici jahača. Oni ga nisu pokušavali stići, ali su ga slijedili na sigurnoj razdaljini.

Dan je jahao polaganije. Štedio je prijateljeva pastuha, jer se već umorio. Njegovi su skokovi postali primjetno kraći. Teško je dahtao i soptao. Težak teret i ova posljednja trka gotovo su ga sasvim iscrpli. Ali zacijelo su i konji i progonitelja bili iscrpljeni. Dan otpusti uzde i omogućiti konju da polaganije kaska. U prazne korice spremi kolt i izvuče iz bisaga pušku. Još je mogao dobro rukovati jednom rukom ovom kratkom i laganom vinčesterkom. Zaustavi se, okrene i čvrsto priljubi pušku uz rame. Kada je opalio, znao je da neće pogoditi.

Ali progonitelji se zaustaviše. Nisu mu uzvratili pucnjavom.

Dan zamahne puškom poput divljeg Indijanca osjetivši neobuzdani bijes.

— Dodite samo! Samo dodite ovamo, ušljivci! Hej, pridite da se okušamo, dodite ovamo!

Vikao je izazivajući ih, a poluonesviješteni Sage stenjao je u njegovu naručju. »Yellow« je njištao, frktao i lupao prednjim kopitima.

„Ali trojica jahača nisu mu prišla, niti su ga napala. Shvatili su kakav ih borac ovdje očekuje. Bila su to posljednja tri jahača jedne velike bande, koji su još imali konje a nisu bili ni mrtvi ni ranjeni.

U Royal Cityju šesnaest muškaraca pošlo je u potjeru. Sada su neki od njih bili mrtvi, neki ranjeni a velika većina ostala je bez konja. Ni jedan od njih nije bio više tako lud da bi se usudio napasti. Ostao je u njima tek mali ostatak divljeg bijesa, pa su u priličnoj udaljenosti samo slijedili trag. Kao čopor vukova koji je napao jelena ne uspjevši ga svladati i pretrpio velike gubitke, ostali su i dalje na tragu i čekali bolju priliku.

Ova divlja rulja htjela je uništiti dva borca, dva borca koji su se pokazali neslomljivim vrućim željezom, na kojem se ovaj čopor opekao. Vidjeli su čak jahača obasjana mjesečevim svjetlom kako drži u naručju svog onesvještenog druga. Bijes ih je upravo izjedao, ali ipak nisu nastavili potjeru.

Kada su izvukli puške iz bisaga, samo su udahnuli zrak i počeli pucati iz sigurne udaljenosti.

Dan Denver im se posprdno nasmije. Smiješeći se, on okrene pastuha i polagano se uputi dalje. Nije obraćao pažnju na metke koji su zujali iza njega, iako bi poneki zafijukao vrlo blizu a jedan bi im se čak mogao posrećiti i pogoditi ga iz takve daljine.

A jedan im se zaista i posrećio!

Dan je upravo namjeravao ispuštiti uzde i još jednom izvući pušku, kad mu odostraga doleti

metak i pogodi ga u lijevo rame. Snažan udarac gotovo ga zbacila s konja. Lijeva mu ruka bijaše gotovo oduzeta i nije više njome mogao držati ranjenog druga. Zaustavi se stenjući i ispusti na zemlju Sagea, koji je pao ne baš suviše nježno na trbuh i licem se zabio u travu.

Dan osjeti kako mu krv teče niz leđa. Umornom kretnjom izvuče pušku iz bisaga i sklizne sa sedla. Kada se spustio na zemlju, malo se zateturaos osjećajući sve veću slabost. Okrene konja, zakloni se iza njega i koso preko sedla provuče cijev puške.

Počeo je pucati, i već prvim metkom pogodio konja jednog od progonitelja. Vidio je da je čovjek još uspio skočiti i vinuti se na konja jednog od svoja dva preostala druga.

Zatim njih trojica okrenuše svoja dva konja, očito puni poštovanja prema svom protivniku. Možda uopće nisu ni znali da su ga ranili. U tom slučaju, zacijelo se ne bi okrenuli i napustili borbu.

Ali okrenuli su se i pošli smjerom kojim su i došli. Lov je bio završen. Tek kada budu opet sposobni za borbu a preživjeli budu imali opet ispod sebe konje, ponovo će se osjećati kao jaka banda i moći će opet napasti. Jer bilo je očito da Selby Maryland neće tek tako odustatu od borbe.

Dan Denver opsuje s olakšanjem i okrene se. Pride Sageu i baci se pokraj njega na koljena. Najednom mu se u glavi počne sve okretati i on padne preko svog onesvještenog prijatelja.

IX

Kada se Dan probudio, osjetio je toplinu vatre i neke snažne ruke koje ga drže uspravno, te neke mnogo nježnije koje mu stavljaju zavoj.

Teškom mukom otvori oči.

Tik uz njegov obraz bila je glava neke djevojke. Kada mu se malo više približila da mu stavi zavoj na leđa, njena kosa dodirne njegov obraz. Ona zatim učvrsti krajeve zavoja na njegovim prsima. Tek ju je sada mogao bolje vidjeti. Njene su oči bile hladne i odbojne. Lice joj je bilo nekako čudno, obasjano mjesecinom i crvenilom vatre. Iako se Dan očajno osjećao, ipak ga se dojmila njena hladna ljepota. Pokušao se nasmiješiti, znajući da je taj smiješak više sličan grču.

Rekli ste da želite na ovim pašnjacima zavesti pravdu i zakon? – Hvala – reče. – Što je sa Sageom Fisherom? Mi smo, očito, na kraju našeg mučnog puta ipak imali sreće!

– Ne znam da li je to baš sreća za vas, Dane Denveru! Mi smo, doduše, vama i vašem prijatelju Sageu Fisheru izvadili metke, ali ne bih baš rekla da je to sreća za vas razbojнике! Za nekoliko dana izručit ćemo vas šerifu zbog umorstva Humpheryja Lovela.

Nakon tih riječi, ona se podigne i zakorači unatrag. Dan tek sada primijeti pokraj nje još nekoliko ljudi. Bili su to kauboji. Znao je da pripadaju Sunfisher-ranču.

Iako se osjećao vrlo slabo, ipak se pokuša nasmiješiti.

– Sigurno, mi smo vaši zarobljenici, ali vi očito niste ni-

malo iznenađeni što smo tako teško ranjeni, zar ne?

– Ljudi vašeg kova posvuda nailaze na nevolje i sukobe – odgovori ona hladno. – A možda ste se zakrvili i s vlastitim ortacima. Vukovi se međusobno često pokolju. Mi ćemo vas odvesti na Sunfisher-ranč kao zarobljenike, sve dok ovamo na pašnjake ne dovedemo zakon.

Ona se okrene prema svojim ljudima.

– Postavite ih na konje, a ako padnu – tada ih čvrsto svežite!

Ona to reče oštro i zapovjedno. To joj uopće nije pristajalo. Ali pogođena svojom nevoljom, otvrdnula je. Htjela je biti čvrsta poput dobrog gazde, jer sada je ona vodila ranč i svoje ljude. Nastojala im je nadomjestiti gazdu.

Na Danovo zaprepaštenje začuje se Sageov promukli glas:

– Mi nećemo pasti s konja, gospođice! A vi nemojte biti tako okrutni! Nije dobro da djevojka bude tako okrutna, to nikako nije dobro...

– Drži jezik za zubima, ti stari lopove! – prekine ga grubi glas nekog kauboja. – Da nije bilo nje, loše biste se proveli. Hump Lovel bio je dobar čovjek, a vas ste dvojica u posljednje dvije godine imali više svađa i sukoba s njime.

Govornik se sagne prema Sageu nastojeći da ga podigne na konja.

– Stanite! – najednom poviče Dan Denver.

Tek je sada primijetio da su mu skinuli gornje dijelove odjeće kako bi ga mogli bolje previti. Sjetio se knjige Jamesa Lawryja, znao je da ju je stavio ispod košulje.

– Stanite! – poviče još jednom. – Pričekajte još trenutak, gospodice Britbee!

Ona zaista stane i napola se okrene prema njemu.

– Zar se sada možda želite ispričavati? – upita ga ona hladno. – Ostavite to za porotu, imat ćete za to prilike!

On se nije uopće obazirao na njene posprдне riječi.

– Ispod košulje imao sam jednu knjigu uvezanu u kožu – reče pomalo razdražljivo i htjede se podići.

Pri tome osjeti koliko je slab. Zavoj je, doduše, bio dobar, ali rame ga je ipak boljelo. Osjeti vrtoglavicu i najednom se uplaši da će ponovo pasti u nesvijest.

– Gdje je ta knjiga? – upita još jedanput uzrujano.

Jedan kauboj istupi naprijed i nogom udari u neki zavežljaj na zemlji. Bila je to Danova krvava košulja i prsluk bez rukava.

– Kada smo mu svlačili košulju i prsluk, nešto je ispalo. Ali mi nismo na to obraćali pažnju. Ah, ovdje je neka knjiga!

Kauboj se kod posljednje riječi sagne.

– Knjigu dajte gospodici Britbee – promuklo će Dan.

Pristupi mu neki drugi kauboj.

– Što je s tom knjigom, Deneru?

– Uzmi je ti, Windy! Ja ne želim imati više nikakva posla s ovom dvojicom ubojica – reče odsutno djevojka i htjede se okrenuti.

– Stanite, gospodice Britbee! Uzmite tu knjigu i pročitajte je čim stignemo na ranč – molio je Dan.

– A ako neću?

– Tada ste slijepi od mržnje! Mi nismo ubili Humpa Lovela! Tada uzmite ovu knjigu i pročitajte je! Tek tada ćete shvatiti čitavu igru...

On padne. Jedan od ljudi pomogne mu da se ponovo osovi na noge.

Djevojka mu pride. Ispruži ruku prema knjizi, a Windy, malo postariji kauboj, pruži joj je.

– Dobro, pročitat ću je – reče ona hladno i uputi se prema konju.

Dan se morao popeti na konja. Bio je zadovoljan kada je opazio da je to bio »Yellow«. Sage se očito malo oporavio, ali je ipak zgureno sjedio u sedlu grčevito se držeći za jabučicu sedla. Ali i Dan je imao svojih nevolja. Jahači su ih stavili u sredinu. Nakon nekog vremena Dan upita jahača koji mu je bio najbliži:

– Gdje ste nas pronašli?

Čovjek odmah ne odgovori, ali zatim reče mrzovoljno:

– U daljini smo čuli pucnjeve. Naravno da smo se zainteresirali tko to puca na našim pašnjacima. Odjahali smo tamo i pronašli vas. Ti si ležao preko svog prijatelja. Načinili smo vatru, a gospodica Britbee se pobrinula za vaše rane. Užarenim nožem odstranila vam je metke. Hej, s kim ste se to borili?

– Oduzeli smo dnevnik onome koji je snabdijevao novcem vaše neprijatelje. A kada vaša gazdarica pročita tu knjigu, mnogo će joj toga biti jasnije – umorno promrmlja Dan.

Kada se probudio, kroz prozor je sjalo crveno svjetlo zala-

zećeg sunca. Dan rukom prije-
de preko lica. U lijevom rame-
nu osjeti bol i peckanje. Već je
nekoliko puta prebolio poneku
ranu i znao je da je to peckanje
od rane koja se skuplja, koja,
dakle, zacjeljuje. A možda mu je
i zavoj bio suviše stegnut. Kada
je još jednom prešao rukom
preko lica, osjeti da je neobri-
jan. Po tome zaključi da je spa-
vao više od deset sati.

Okrene glavu u stranu. Na
drugom je krevetu ležao Sage
Fisher i promatrao ga svojim
orlovskim očima. Kada je usta-
novio da Dan više ne spava, na-
smiješi mu se.

— Zdravo, dugonogi Indijan-
če — prostenje i uspravi se na
krevetu. Na stolčiću pokraj Sa-
geova kreveta bila je naslagana
čitava hrpa smotanih cigareta.
On zapali jednu i spretno je ba-
ci Danu na krevet. Ovaj je uzme
i povuče požudno dim.

— Hej, »djedice«, tko te tako
divno snabdio duhanom?

— Naši prijatelji sa Sunfis-
her-ranča — smješkao se Sage
i izvukao nešto iz košare. Bila je
to prekrasna jabuka u koju je
htio zagristi.

— Hej, vraćam ti ovaj čavao
za lijesove! Daj mi jabuku!

On baci napola popušenu ci-
garetu.

— Mi ćemo još zapaliti ovu
sobu — smješkao se Sage i ba-
cio mu jabuku. Ali ona se ot-
kotrlja s kreveta prije no što ju
je Dan mogao uhvatiti. Otkotr-
ljala se do otvorenih vrata.

— To je bila najbolja jabuka
u košari — nezadovoljno će Sa-
ge. — Sada je neće ni jedan od
nas pojesti. Ti još nisi sasvim
ozdravio, dugonjo, jer bi je ina-
če sigurno uhvatio.

Prije no što ga je Dan uspio
upitati kako dugo već ovdje leži,
netko se pojavi na vratima.

Bila je to June Britbee. Ona
se sagne i uzme jabuku te je od-
nese Danu na krevet. Bez riječi
ju je držala u zraku a zatim re-
če smiješeći se:

— To je nešto za oporavljanje,
a ne za bolesne!

Ona baci jabuku na Sageov
krevet a zatim sjedne na rub
Danova kreveta. Njene su oči
bile ozbiljne i u njima se mogla
nazrijeti posramljenost.

Lijepo joj je lice pocrvenjelo,
ali ona ne spusti pogled, nego
pogleda Dana ravno u oči.

— Ponijela sam se kao glupa
guska — reče ozbiljno. — Vas i
vašeg prijatelja Sagea smatrala
sam nemilosrdnim revolveraši-
ma, a nisam ni pomišljala da i
vi i Sage uživate dobar glas. Ja
... ja bih se željela ispričati. Pro-
čitala sam ispovijest Jamesa
Lawryja. Također sam spoznala
da vas je moj otac zaista dobro
procijenio kada vam je ne po-
malo neuobičajen način poklo-
nio dio našeg ranča. Možda se
moram ispričati i u ime svog
oca, čiji vas je poklon doveo u
ovako nezavidan položaj. Može-
te li oprostiti glupoj djevojci, go-
spodine Denveru?

Ona mu pruži svoju malu,
nježnu ali ipak čvrstu ruku. On
je prihvati i nježno stisne.

— Nemam što oprostiti, go-
spodice — reče promuklo i za-
dovoljno. — Sve je to bilo vrlo
zbrkano. Vaš je otac vjerojatno
tek na smrtnoj postelji shvatio
da se mi zaista želimo baviti sa-
mo našim malim rančem konja
i da ne želimo ništa znati o bor-
bi revolverima. Ja bih, možda,
ne njegovu mjestu slično postu-

pio. Dakle, vi ste pročitali knjigu, gospodice Brittbee?

— Jesam, i sada znam na kakav su način vas i Sagea prisilili. Mogu zamisliti! Pružila vam se prilika da svladate Sidneya MacKaya a zatim ste prihvatili borbu. Vi ste se suprotstavili osnivaču bande i tako sebi doveli na vrat čitavu bandu. Oh, Sage Fisher mi je razjasnio sve što još nisam shvatila. Dobro, Dane Denveru, ideja moga oca bila je kriva da ste...

— To nije viša važno, June Brittbee — prekine je Dan i pogleda odlučno i čvrsto u oči. U njenim očima ugleda nemir i strah. A zatim nastavi: — Kako već dugo ležim ovdje?

Ona se brzo podigne.

— Jedan dan, jednu noć i još jedan dan. Sage se probudio danas u jutro. Oh, Dane Denveru, moram vam donijeti nešto okrepljujuće, to je sada važnije od svega!

Tim riječima brzo napusti sobu.

* * *

Kada su ljudi sa Sunfisher-ranča pronašli Dana Denvera i Sagea Fishera, Selby Maryland je već skupljao svoje ljude.

Na nebu su se pojavili prvi znaci svitanja i bilo je prohladno. Magla se počela dizati, a na pašnjacima je bila rosa.

Selby Maryland bio je ledima okrenut vatri i gledao u prazno. Imao je mnogo briga. Povremeno bi osjetio kako ga obuzima bijes pa bi hvatao zrak i stiskao šake. Kada je posegnuo u džep za cigaretom, osjeti pod rukom mnogo paketića novca. Imao ih je posvuda: po džepovima, is-

pod košulje i čak u sarama čizama. Bio je to novac iz blagajne Jamesa Lawryja, koju su našli otvorenu kada su upali u kuću da ubiju Dana Denvera i Sagea Fishera.

Selby Maryland brzo se snasao i napunio džepove novčanicama. Imao ih je posvuda po tijelu. Nije ih još, doduše, stigao prebrojiti, ali ocijenio je da bi moglo biti oko sto tisuća dolara.

Učinio je još nešto. Obavijestio je gradskog šerifa da su dva lopova provalila u dućan, a zatim je sa šerifom i Hankom Brownom ušao u Lawryjevu kuću.

Sada je razmišljao o svemu što se zbilo. Nije otkrio ni jednu grešku u svojim postupcima.

Ali sada su oni slobodni. Iako su nam pobjegli, imaju malo šansi. Ubrzo će za njima kružiti potjernice po čitavom kraju. Oni su sada izvan zakona. To ućvršćuje naš položaj.

Nakon tih razmišljanja, on se okrene. Uz vatru su sjedila petorica ljudi. Dvojica od njih bili su prilično teško ranjeni. Ostala trojica samo su izgubila svoje konje. Upravo je htio nešto reći, kada začuje topot konjskih kopita. Pojavila su se tri jahača. Dvojica od njih jahali su na jednom konju, a treći je bio Hank Brown, kojemu je preko sedla ležala neka nepomična prilika. On pride vatri i zaustavi se pred Selbyjem Marylandom.

— To je Thor Harvey — reče promuklo. — Našli smo ga na putu. Imao je metak u ramenu, ali sada je mrtav jer mu je noga ostala visiti u stremenu i konj ga je vukao do smrti.

Dok je Hank Brown pričao, jedan se od ljudi pokraj vatre digne. Bio je to Allan Danceday.

On pride Hankovu konju i bez riječi skine mrtvaca. Hank Brown također sjaše.

— Jest li, barem, onu dvojicu uspjeli uhvatiti? — mrzovoljno upita Selby Maryland.

— Nismo — promrmlja promuklo Brown. U očima mu je sijevala vatra mržnje.

Kada je nastavio, glas mu je bio kreštav i žustar:

— Na kraju smo samo nas trojica ostala na tragu — reče kao da se želi braniti. — Uspjeli smo pogoditi Danverova konja odostraga, ali obojica su zatim jahali na onom ružnom Fisherovom pastuhu. Slijedili smo ih sve dok Denver nije pogodio moga konja. Tada smo odustali. Na putu smo naišli na konja Thora Harveya, a Harvey je još visio s nogom u stremenu.

Nakon tih se riječi Hank Brown okrene.

— Marylande, naša momčad nije više tako jaka — promrmlja pomalo zlovoljno preko ramena.

Selby Maryland ga je neko vrijeme promatrao. Gledao je za njim sve dok se nije udaljio, a zatim je prišao k vatri, sjeo i pripalio cigaretu.

Allan Danceday je u međuvremenu svog prijatelja Thora Harveya umotao u pokrivač. Prišao je zatim Selbyju Marylandu i rekao polagano:

— Nisi nas dobro vodio, Selby, ali možda su oni suviše lukavi za nas. Možda mi ne vrijedimo mnogo. Ta bilo nas je šesnaest! Pitam se kako ...

— Imali smo ih već čvrsto u ruci, ali MacKay ih je pustio da pobjegnu — zaurila Maryland. Podigne ruku i pokaže Hanka Browna. — A i ovaj je bio na

kraju kukavica! Ne mogu shvatiti da Denver i Fisher nisu uopće povrijeđeni i ...

Jedan od one dvojice koji se vratio s Hankom sada ga prekine:

— Ne, gazda, i oni su dobili svoje! Točno sam vidio da je Dan Denver gotovo pao s konja. A znamo da je Sage Fisher bio čitavo vrijeme u nesvijesti i da ga je prijatelj nosio iz grada sve do konja. To sam točno vidio! Ali gospodin Brown nije htio ići dalje...

Čovjek ušuti. Svi pogledaju Hanka Browna. Vladala je tišina.

— No, dobro, vratimo se u Royal City — najednom će Selby Maryland. — Ponovno ćemo skupiti ljude i dovesti pojačanje. Riješit ćemo još neke poslove!

On se uputi prema konju i vine u sedlo.

* * *

Prije no što se smrknuo, Selby Maryland postao je veliki čovjek u Royal Cityju. Zbor građana izabrao ga je za novog šerifa Royal Cityja, jer u očima ovih ljudi on je bio čovjek koji je s pomoću svojih prijatelja pomogao gradskom šerifu da pro-nađe ubojice.

Selby Maryland bio je, dakle, izabran za šerifa. Iako nije bio građanin Royal Cityja, ipak je preuzeo tu dužnost.

— Ljudi, ja neću uvijek biti vaš šerif, ali netko se mora prihvatiti te dužnosti dok nam iz Countyja ne pošalju drugog šerifa. Možete biti sigurni da ću sve učiniti da brzo uhvatim onu dvojicu ubojica. A onda ćete ipak morati potražiti drugog šerifa!

Nakon tih riječi uputi se u napušten šerifov ured i napiše izvještaj i dvije potjernice. Uz to napiše i nekoliko kratkih pisama. Kada je to završio, uđu Hank Brown i Allan Danceday.

— Selby, imamo devet ljudi u sedlima! Upravo sam uvrstio još dva snažna momka na naš platni spisak — reče Danceday i sjedne.

— Kakva si to pisma pisao?
— upita.

Selby Maryland zadovoljno se smješкао a oči su mu svjetlucale.

— Znamo da je June Brittbee poslala u County pismo u kojem optužuje Dana Denvera i Sagea Fishera kao ubojice njenog predradnika Humpa Lovela. Moj će mu izvještaj više otežati položaj. A ovo ovdje su njihove potjernice. Kladim se da će naš guverner raspisati bogatu nagradu za onoga tko uhvati ubojice. To je veličanstveno!

A ova druga pisma otpremiću u susjedne gradove. Imam tu i tamo neke prijatelje. Oni će se pobrinuti da nam pošalju dovoljno surovih momaka. Nadam se da će naša momčad za dva dana osjetno ojačati, a za tjedan dana imat ćemo više od dvadeset ljudi!

Sutra ćemo skrenuti odvodne jarke s izvora prema jugu. To će prisiliti ljude sa Sunfisher-ranča na borbu. Mi ćemo biti oni koji su napadnuti, a osim toga imamo pravo raspolagati vodom na vlastitom zemljištu kako mi želimo. Tako će Sunfisher-ranč biti izvan zakona. Mi ćemo ih potući. A kada dođe šerif iz Countyja, sve će već biti gotovo.

— Ništa neće biti gotovo dok su Dan Denver i Sage Fisher...

— prekine ga ljutito i glasom punim mržnje Danceday.

— I njih ćemo srediti — odmahne nemarno Maryland. — Barem znamo da je Sage Fisher ranjen. Vjerojatno su se negdje sakrili. Oni se moraju skrivati i pred ljudima Sunfisher-ranča. Mi ćemo ih sigurno brzo pronaći. Ali prvo moramo ojačati svoju momčad i potući ljude sa Sunfisher-ranča.

— Ne vidim razloga zašto to moramo najprije učiniti — nezadovoljno je brundao Danceday i pri tome odmahivao glavom.

— Čak i to ti mogu reći — umiješa se Hank Brown. — Ako namjeravamo uništiti Sunfisher-ranč, onda to mora biti brzo — a oni nas moraju prvi napasti! Šerif iz Countyja mogao bi tu borbu možda spriječiti. To se mora odigrati prije...

— Nego što bude prekasno — promrmlijao je Danceday. Zatim pogleda ispitivački svoja dva ortaka i reče: — James Lawry i Thor Harvey su mrtvi. Sada se dijeli sve na tri dijela — također i novac koji je bio u blagajni. Što je s njim?

— Naravno — smješako se Maryland. — Ali zar to mora biti odmah?

— Mora! — poviče Hank Brown. — Hoću sada odmah dobiti svoj dio. James Lawry je uvijek tako škrtario da neću više ni minute dulje čekati na svoj dio novca.

— Ni ja! — oglasi se Allan Danceday.

— Dat ću vam svakome po dvije stotine dolara. Stanite, nemojte se uzbuđivati! Potrebno

nam je mnogo početnog kapitala! Hank će sa svojim novcem samo stvarati neprilike, jer on je ponekad budala. A ako Hanku dadem samo dvije stotine dolara, onda ne mogu ni tebi, Allane, dati više!

— Hej, jesi li ti naš gazda ili naš ortak? — upita Allan Danceday, a njegove sitne oči još se više suze i pogled postade oštriji.

— Jedan mora biti gazda! Svaka momčad koja jaše zajedno bira svog šefa — mrmrljao je Selby Maryland i prijeteći gledao svoje ortake. — I ortaci moraju birati šefa. A ja sam šef! Ja zapovijedam! Prokletstvo, ja neću sada dopustiti da sve ovo ode do đavola jer ste se vi na jednom polakomili na novac! Pričekajte! A zatim još nešto: što mislite, što su ona dvojica htjela od Jamesa Lawryja? Oni su ga prisilili da otvori blagajnu! Zašto, pitam ja vas.

— Vjerojatno radi povelje o vlasništvu — promrmrlja Danceday i nastavi: — A možda su ga htjeli otetiti i odvesti do Sidneya MacKaya kojega su, ako je još živ, negdje sakrili u brdima. Ah, Delby, čitava ta stvar može još pući, pogotovu ako su ova dva tigra još živa! Jedan od nas mora jednom postati šef, zato jesmo i ostajemo udruženje rančera.

Nakon tih riječi okrene se i uputi prema vratima, ali zastane, jer je čuo riječi Nahka Browna.

— Ako nas budeš prevario, Marylande, tada ćeš posjetiti zbog umorstva šerifa Hendrica Cara. Ja sam se pobrinuo da te mogu uništiti ako nas pokušaš izigrati. A kada sredimo ljude sa Sun-

fisher-ranča, podijeliti ćemo novac — bilo to tebi pravo ili ne!

Selby Maryland čuo je te riječi, ali nije se okrenuo prema govorniku da Hank Brown ne bi vidio mržnju u njegovim očima.

Začuje kako je Allan Danceday opsovao i shvati da Hank Brown nije ovom čovjeku uopće ispričao kako je zapravo umro šerif.

— Ne ludujte! — reče preko ramena. — Ja imam najtrezniju glavu od svih vas i činim samo ono što je za nas korisno. Svi ćemo mi morati učiniti nekoliko ružnih i surovih stvari. Ne budite budale! Nemojte se dati nahuckati od ovog momka, Allane, pripazite dobro na njega! On je lud za novcem, a to je opasno za naše planove!

Nakon tih riječi izide na ulicu. Malo zatim posjetio je bilježnika. Merville Scott kopao je u svom malom vrtu. Upravo je načas zastao i naslonio se na lopatu kada je došao Selby Maryland, zaobišavši kuću. Nasmijsao se usiljeno tom krupnom čovjeku.

— No, kakva vas nevolja nosi k meni, Marylande? Ova vam zvijezda izvrsno pristaje. Pitam se kada će ovaj grad dobiti napokon nekog pametnog šerifa.

— Vrlo ste hrabri, Scotte! — rekao je ljutito Maryland. — Ja se neću ni truditi da vam prijetim. Doći će ubrzo dan kada će i vas odnijeti vrag. No vratimo se svrsi moga posjeta. Vi imate kopiju povelje o vlasništvu?

— Kakve povelje, Marylande?

— Do đavola! Povelje o prodaji dijela pašnjaka, koji je Big Jack Brittbee poklonio onim huljama a koji smo ja i moj ortak otkupili!

Bilježnik se uljudno smješкао, ali ipak nekako samouvjeren. Neustrašivo pogleda Marylanda.

— O tome, na žalost, ja ništa ne znam — reče polako. — Big Jack Brittbee nije nikome ništa poklonio, koliko ja znam, a ni vi niste ništa kupili. Morate za to imati dokaza. Ja zaista ne znam o čemu vi govorite! Još nešto: James Lawrey ostavio je kod mene jedno pismo koje se jedino u slučaju njegove smrti može otvoriti. U njemu piše da se u blagajni nalazi njegov dnevnik. Čuo sam da je blagajna u međuvremenu potpuno opljačkana.

On načini malu stanku a zatim nastavi:

— Ako dobro promislim, Marylande — promrmlja — vjerojatno ste već nešto morali osjetiti od vatre koja vam priži stražnjicu.

— Zašto mi sve to govorite, Scotte? Želite li zaraditi time novac, ili ...

— Ne, ne želim novac! Ja sam samo razuman čovjek i mogao sam dobro razumjeti Big Jacka Brittbeea. A sada želim samo da vi, momci, napokon shvatite kako je bila loša vaša dosadašnja igra. Prekinite borbu i napustite ovu zemlju! Ja vam ne dajem ovaj savjet iz prijateljskih pobuda. Samo želim da konačno prestanete i da se više ne proljeva krv. Vi ćete ionako izgubiti!

Maryland je upijao ove riječi. Gledao je u zemlju i promatrao cvijeće. Najednom podigne nogu i stane usred jednog ružinog grma.

— Ovako ću vas zgaziti, bilježniče Scottee! No, dobro, momci nisu iz Lawryjeve bla-

gajne odnijeli samo novac nego i njegov dnevnik! Dobro, dobro! Ako uspijem dobiti natrag taj dnevnik, tada ćemo dobiti našu igru, a tada, Scotte, ne želim vas više vidjeti u ovoj zemlji!

On se udalji teškim koracima. Iako nije više imao posla u ovome gradu, ipak se još neko vrijeme htio zadržati nadajući se da će moći zavrbovati neke dobre i šutljive jahače koji ponekad dođu u grad da kupe zalihe i zatim ponovo nestanu. Zbog toga je još pričekao, a namjeravao je tek sutra u jutro napustiti grad.

— Imenovat ću kovača za svog zamjenika — mrmljao je i osjećao kako postaje sve nestrpljiviji i sve više ispunjen mržnjom pri pomisli na Dana Denvera i Sagea Fishera, koji zacijelo čuče u nekoj pećini i vidaju svoje rane.

Ni na trenutak nije pomislio da se oni nalaze na Sunfisher-ranču!

X

June Brittbee uđe u sobu. Iza nje išao je jedan od njezinih kauboja. Bio je to prilično mlad momak. Odjeća mu je bila prашna a čizme mokre od konjskog znoja. Njegovo lice oštih crta također je bilo prekriveno znojem. Kauboj je očito oštro jahao i nije štedio svoga konja.

Iako je djevojka znala da jahač ne nosi baš povoljne vijesti, kretala se sasvim mirno, noseći u ruci veliki poslužavnik sa zdjelama i tanjurima do Danova kreveta. Smoky-Bill uđe unutra kao treći. On je također nosio poslužavnik i odnio ga Sageu Fisheru.

Oba prijatelja sjednu. Sage je brzo sakrio svoje noge pod pokrivač. Dan Denver bio je gol do pasa zbog zavoja. Djevojka spretno postavi poslužavnik na krevet i stavi mu još nekoliko jastuka pod glavu.

— Hvala gospodice June — reče on mirno i pogleda u njene oči. Vidio je mnogo toga u njezinim bistrim sivim očima.

— Zar opet svečani ručak za gladne vukove? — začuo je pitanje Sagea Fishera. — Kada to pojedem, moja će noga zacijeliti i moći ću opet jahati!

June je još gledala u Dana. Ozbiljno se smješkala. U njenim očima zrcalila se briga. Dan shvati kako će joj biti teško. Ona će se morati odlučiti.

Unatoč svim nevoljama koje su ga stisle, ipak se osjećao sretnim, a obuzimao ga je cijelog neki radostan osjećaj.

Ona ne samo da mi donosi hranu nego je i zabrinuta zbog moje nevolje, pomisli Dan. Oh, ona ima povjerenje u mene i traži u meni oslonac. Nema više ni oca ni predradnika, i sada meni poklanja svoje povjerenje. To me zaista veseli!

Tako je razmišljao dok je gledao u njene oči i blago se smješkao.

I ona se tako smješkala. Oboje su osjećali međusobnu privlačnost.

— Jedite, Dane — reče mu ona jednostavno. — Morate brzo ozdraviti, jer ja ne znam da li Sunfisher-ranč...

Ona prekine i okrene se prema kauboju koji je sjeo u kut sobe i motao cigaretu.

— Kide, vi ne donosite baš dobre vijesti, zar ne?

Mladić se odmah digne i htjede odložiti cigaretu. On je bio

zaista pravi vitez pašnjaka, koji uvijek i u svako doba pokazuje poštovanje prema ženama i djevojkama. Šešir je ionako već ranije skinuo. U njegovim plavim očima vidjelo se poštovanje i vjernost.

— Gospodice — reče, ali June ga prekine:

— Završite samo svoju cigaretu, Kide, veseli me kada vidim da muškarci puše!

— Hvala, gospodice — promrmlja Kid i ponovo sjedne. Njegovi mišićavi prsti radili su brzo. Promatrao je muškarce, a zatim mu se oči zaustave na gospodarici.

— Ima mnogo nevolja — reče on mirno. — Ako želimo da ovaj ranč i dalje ostane velik, tada se moramo boriti — ili ćemo biti uništeni! Projahao sam sve pašnjake i sve sam momke obavijestio. Svi će se sakupiti još prije večeri kod južnih izvora.

Vaš otac, a i Hump Lovel, sigurno bi se borili!

On ponovo zastane i pogleda ih sve redom.

Dan Denver jeo je svoju okrepljujuću juhu, ali riječ mu je stala u grlu. Bio je gladan, ali zacijelo sada ne bi mogao jesti da nije spoznao kako će uskoro opet morati jahati, a za to je morao ojačati.

I Sage Fisher je žvakao.

Smoky-Bill zafićukne kroza zube.

June Brittbee još ponosnije podigne glavu.

— Oni nam, dakle, zaista žele uskratiti vodu? — upita ona. — Žele nam uskratiti vodu unatoč tome što su nam južne pašnjake oteli ucjenom?

— Da — potvrdi Kid Longstone i baci čik kroz otvorena vra-

ta. Zatim se digne sa stolca, uspravi i reče:

— Hank Brown, Allan Dance-day i još nekoliko ljudi već su jučer došli do izvora. Ja sam bio tamo s Windyjem. Budući da ste nam vi zabranili svaku borbu, gospodice, mi smo otišli. Ali sakupili smo naše ljude. Iako su sada naša stada ostala bez nadzora i možda će nas pokrasti kradljivci stoke, ipak smo mislili da je to ispravno. Windy čeka s ljudima na vašu zapovijed, gospodice. Bilo je teško sakupiti naše momke koji su raštrkani naokolo po pašnjacima. Chick, Gene i Jesse otišli su daleko u brda jer smo opet izgubili nekoliko goveda. Ali ja sam ih doveo. Na putu smo susreli Windyja, koji je danas u jutro ponovo bio kod izvora i promatrao iz daljine. Obavijestio nas je da razbojnici nisu više samo kod izvora, nego da su dobili pojačanje. To je Buck Dunnhill, onaj koji gradi bunare, i njegovi radnici. Vidjeli su ga u kolima kako se približava izvorima. To znači gotovo sigurno da će srušiti stari nasip i načiniti novi.

— Razumijem — mirno ga prekine June — dobro vas razumijem! Ti banditi zavrbovali su Bucka Dunhilla i njegove radnike i žele sasušiti naše središnje pašnjake. Kako nas oni više ne puštaju do izvora, a goveda na središnjim pašnjacima neće naći vodu, moramo naša stada odvesti do sjevernih pašnjaka. Tako će Sunfisher-ranč postati vrlo malen ranč koji više neće moći držati toliki broj goveda, nego će ga morati smanjiti za dvije trećine. Ah, ti su se banditi domogli južnih pašnjaka ucjenom, prijetnjama i uboj-

stvom! Oni nemaju nikakvih prava i ...

Ona se prekine i okrene prema Danu Denveru, koji je u međuvremenu pojeo juhu i sada jeo jaja sa slaninom.

— Dane, potreban mi je vaš savjet — reče ona jednostavno. A u njenim očima zrcalilo se povjerenje.

Vidi li ona u meni starijeg brata, ili je to onako kao što bih ja želio, pomisli Dan i također je pogleda.

— Oni žele Sunfisher-ranč prisiliti na borbu. Mi ćemo se morati boriti zbog više razloga. Ne možemo se pouzdati u to da ćemo jednog dana s pomoću zakona doći do svojih prava i prekinuti prijavu igru tih razbojnika. Kladim se da će za nekoliko dana oni imati mnogo ljudi na svojoj strani. Mi ih sada moramo potući i naknadno dokazati da je to bila obrana iz nužde i u okviru zakona. Vjerujem da Sage i ja nećemo pasti sa sedla i

— Vi nećete poći s nama! — prekine ga ona ponosno. — Vi niste na platnom spisku ovog ranča. To je samo naša borba. Ja ne želim da vi još jednom zbog naših interesa...

— Hej, gospodice! — prekine je Sage Fisher mrzovoljno. — Vaš nam je otac poklonio južne pašnjake i ...

— ... i vi ste ih prihvatili jer su vas banditi uz cijenu života na to prisilili! Sve to ne vrijedi — sve to ništa ne vrijedi!

Ljudi sa Sunfisher-ranča borit će se isključivo za svoje interese. Osim toga, obojica ste suviše teško ranjeni da biste se mogli boriti!

— Oh, a to što mi s tim momcima moramo još srediti neke

račune? – ljutio se Sage i prijetio šakama. – Gospodice, da me nije stid što sam u gaćama, digao bih se i otplesao polku. Ja sam zdrav kao riba i polazim s vama!

Sageov je glas bio odlučan.

Djevojka se ipak nasmiješila, a zatim pogleda Dana.

– Hvala za savjet! Sada sam sigurna da se moramo boriti. Ti će razbojnici ponovo povećati svoju bandu i ...

– June, vi se želite boriti iz dva razloga – ozbiljno je prekinu Dan.

– Možda, Dane, ali je razlog voda za moja goveda. A ja ... ja ću sama voditi svoje ljude u borbu!

Ona se okrene prema Smoky-Billu.

– Ti ostaješ na ranču, Bille, i pazit ćeš da ova dvojica polumrtvih ljudi ne napuste svoje krevete!

– Vraga ću tu ostati! – uzbuđeno poviče Smoky-Bill. – Uzet ću svoju pušku i uzjahati konja! Vidjet ćeš, June, da još uvijek dobro sjedim u sedlu...

– Nećeš poći s nama, Bille! Da nisi tako lako raspaljiv, shvatio bi već odavna da su ova dva čovjeka u velikoj opasnosti. Selby Maryland i svi njegovi ljudi žele njihovu smrt. Ako ljudi sa Sunfisher-ranča ove noći ne pobiju tu divlju rulju, oni će ubrzo dobiti pojačanje i organizirati lov na ova dva čovjeka. Tada ih nećemo više moći zaštititi. Oni su za nas prolili svoju krv. Sada će im se ranč odužiti. Ti ćeš ostati na ranču, Bille! Ovdje mora ostati jedan pouzdani čovjek. A ako nas pobjede i banda dođe ovamo, tada se nećete morati boriti u sedlu!

Ona odlučno pogleda Smoky-Billa.

Ovaj pokunjeno kimne.

– Dobro, ja ću paziti na ranč i njegove goste. Dobro, možda zaista više nisam za sedlo.

Dan i Sage šutke su slušali. Kada June još jednom pogleda u oči Dana, on reče:

– June, ako ne budete oprezni, upast ćete kod izvora u klopu i...

Kid Lingstone ga prekine:

– Dane Denveru, mi možda nismo tako iskusni kao vi i Sage, ali nismo djeca! Ljudi sa Sunfisher-ranča sigurno će dobro ispuniti svoju dužnost. Već je davno došlo vrijeme da se sami počnemo boriti za svoje interese!

Tim riječima iziđe iz sobe.

– Ja ću za vas gospodice, osedlati konja! – dobaci još preko ramena.

I Smock-Bill mrmljajući iziđe iz sobe.

June pride bliže Danovu krevetu. Stavi ruke na njegovo golo reme i osjeti njegove mišiće.

– Dane, vi i Sage ubrzo biste pali sa sedla. A ja ne želim da vas uhvati Selby Maryland i njegova banda. Niste još za to sposobni. Moji će se ljudi dobro boriti. Možda uskoro nećemo više imati neprijatelja – ni mi, ni vi! Nemojte se brinuti, ja sam dovoljno jaka! Kao mala djevojčica morala sam pucati na Indijance, a ponekog sam i ubila. Ja se znam boriti! A ja sam sretna da...

Ona se prekine, makne ruku s Danova ramena i iziđe iz sobe.

Sage i Dan neko su vrijeme šutke piljili u otvorena vrata. Zatim se pogledaju i počnu nevoljko prebirati po ostacima

hrane. Iako su znali da moraju mnogo jesti kako bi ojačali, ipak im nije više išlo u tek.

— Sada oblači hlače i opasuje revolvere oko struka — promrmlja Sage. — Ja bih svoju ranjenu nogu zamijenio s drvenom nogom Smoky — Billa kada bih s njom mogao jahati. Što ćemo sada učiniti?

Dan neko vrijeme ne odgovori. Vani se smračilo. Sunce je vjerojatno već zašlo. Dan je još piljio u otvorena vrata.

— Ona je prokleta ponosna — promrmlja. — Zna da se ne bori samo za sebe nego i za nas, jer Selby Maryland i njegova banda želi naše skalpove. Njezin nas je otac u to uvukao i ona želi sada vratiti dug. Nisam siguran da ona vodi u borbu svoje ljude samo zbog tih izvora. Možda bi ona pustila i vođu i pašnjake kako ne bi njeni ljudi prolijevali krv, ali kad ne bi bila dovoljno odlučna, prepustila bi da sve teče kako hoće!

On ušuti jer su se vani začula konjska kopita koja su ubrzo zatim utihnula.

June i Kid upravo su napustili ranč.

Dan pogleda hranu i počne ponovo jesti. Žvakao je polagano i pažljivo. Htio je što prije vratiti snagu. Kada je ispraznio zdjele i tanjure te iskapio vrč s kavom, gurne poslužavnik do kraja kreveta i odmakne pokrivač.

— Haj, tã nećeš valjda ustati i mene samoga ostaviti u krevetu? — mrzovoljno upita Sage.

Dan ne odgovori, stane bosim nogama na pod i uspravi se. Prvo se zateturao, ali tada ipak popusti vrtoglavica. Pokuša načiniti nekoliko koraka. Dakako, osjećao se slabim, ali jelo koje

je pojeo učinilo je svoje i snaga mu se počela polagano vraćati u tijelo. Možda se još osjećao tako slabo jer je dugo bio u polunesvijesti i za to vrijeme nije ništa jeo.

Sage ga je promatrao bez riječi.

Dan učini nekoliko čučnjeva. Pri tome je osjetio da nije bio ranjen samo u rame, nego da je zadobio i nekoliko površinskih rana. Tu i tamo ugledao je na sebi flastere.

Oprezno je pokušao dignuti lijevu ruku. Uspjelo mu je, iako je u ramenu osjećao muklu bol. Pogledao je zavoj i bio je zadovoljan da ovaj nije pocrvenio. Činilo se da je rana zaliječena. ako se ponovo ne otvori i ne poteče krv, mogao se usuditi da nešto riskira.

Najednom kroz vrata uđe Smoky-Bill. U velikoj spavaonici bilo je prilično tamno i Bill nije odmah otkrio u kutu visokog polugolog muškarca.

Zatim ga ipak ugleda i počne psovati. Upali svjetiljku i zareži:

— Ja se baš ne bih tako junao! Ne znam koliko litara krvi ima čovjek... ali sigurno ne koliko bik! A ti si ionako imao sreću da nisi dobio vrućicu, Denvere! Ja sam svoju nogu izgubio zato jer sam suviše rano bio u sedlu. Može se upaliti i...

— A ti si uzjahao, zašto? — prekine ga suho Dan.

— Jer je bilo prijeko potrebno — promrmlja Smoky-Bill.

— I ja moram zato uzjahati — mirno će Dan. — Možda moj kolt može odlučiti čitavu borbu. Bille, htio bih svoje odijelo i oružje! Donesi mi!

— Vraga ću ti donijeti!

— Slušaj, ti jednonogi kuharu — javi se Sage Fisher ozlojede-

no s kreveta — što misliš kamo je pošla djevojka sa svojim ljudima? Zar misliš da je to šala? A sada ću i ja pokušati!

Nakon tih riječi stavi svoje krive noge na pod i oprezno se digne. Njegovo bradom obraslo lice kod svakog se pokušaja grčilo. Ali ipak je šepajući šetao prostorijom vukući iza sebe nogu.

— Potreban mi je štap! Ništa mi drugo ne treba nego štap! Nebesa, to je veselje! Ovaj neće jahati sam! — poviče oduševljeno, i nije više izgledao kao neki smiješni patuljak u donjem rublju.

Smoky-Bill promatrao je oba ova odlučna muškarca. Shvatio je da je njihova odluka konačna i da su oni vrlo hrabri. Njegove su oči zasjale. Najednom podigne ruke i počne vikati mlatarajući rukama:

— Do đavola! Grom i pakao, to će biti nešto!

Tim riječima brzo izađe iz sobe lupkajući svojom drvenom nogom.

Dan i Sage se pogledaju i prasnu u smijeh. Bili su blijeđi i iscrpljeniji negoli prije nekoliko dana. Lica su im bila obrasla bradom. U njihovim je očima sjala divlja odlučnost.

— Sage, nema smisla ako nećeš moći izdržati — reče nježno Dan.

— To sam upravo ja htio tebi reći — smijao se čovječuljak. — Kada sjednem na svog »Jellowa«, sve će biti dobro.

On se podupre o stol i nastavi:

— Kako bismo se mi mogli ovdje izležavati kad se jedna hrabra djevojka sa svojim ljudi-

ma bori protiv naših neprijatelja! Hej, evo, vraća se Bill!

Smoky-Bill se očito požurio. Donio je sa sobom čitav zavežljaj, bacio ga na stol i prostegnjo:

— Tu su vaše stvari. Djevojka ih je oprala i pokrpala. A ja sam donio novu košulju za Dana. Ovdje su i vaši opasači! June ih je napunila mecima. Ja ću vam sada osedlati konje!

Ponovo odšepesa do vrata.

— Hej, što si to rekao?

— Osedlat ću naše konje! Za nas ću osedlati konje! — vikao je Bill otegnuto.

— Hej, ovaj jednonogi trbonja poći će s nama! — smijao se Sage. — Oh, mi smo sjajna vojska: jedan jednonogi vuk i dva napola mrtva revolveraša. Ovdje su oba moja kolta! Sreća da sam metke dobio u nogu, jer bih inače mogao samo s topom...

XI

Ljudi sa Sunfisher-ranča zaustavili su se na terasastoj uzvisini nekog brežuljka. Konje su oslobodili sedla i svezali ih za drveće u blizini grmljem obraslog obronka. Nebo je bilo pokriveno oblacima. Noć neće biti svijetla. Mirisalo je na kišu. U roku od dva sata bit će oluje. Zemlja osušena od sunca bila je spremna da primi kišu koja bi se mogla ubrzo pretvoriti u moki snijeg. Uskoro će zima.

Ljudi su se pomakli iz sjena drveća kada je June stigla s Kidom. Kroz slabi odsjaj rijetkih zvijezda kroz oblake, June prepozna svoje ljude.

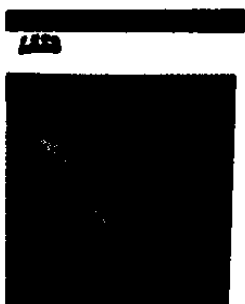
Ona ostane u sedlu.

— Ljudi, i ja ću se boriti! — reče ona odlučno i čvrsto. —

LASO

SPECIJALNO IZDANJE

U SVAKOM PRIMJERKU
ZNACKA

2 romana

Netko mora pobijediti i rastjerati ovu bandu prije no što ojačaju. Ja pri tome i ne mislim toliko na izvore! Nestašica vode na pašnjacima osjetit će se tek iduće godine, za vrijeme sušnog perioda. Ali ja se želim boriti, jer se netko mora oduprijeti željama i namjerama tih bandita prije nego što osvoje čitavu zemlju. Želim se boriti za bolja vremena! A vi zrelo razmislite da li se želite u to upustiti.

— Tu se nema što razmišljati, June — začu se neki promukli glas. Bio je to stari Windy Haverland. — Mi znamo da će Sunfisher-ranč biti prije ili poslije uništen ako ne pobijemo tu rulju. Ali hoćeš li nas ti voditi, djevojko? Mi idemo ružnim događajima u susret. Već je dovoljno ružno što si ti s nama! Ti ćeš...

— Ja neću samo promatrati! — prekine ga ona oštro. — Izaberite predvodnika! Ja znam da ne mogu nadomjestiti predradnika. Izaberite sami nekoga! Ali i ja pripadam toj četi. Jahat ću s vama i borit ću se!

— Ah, mi znamo da si ti nekad jahala poput kauboja i da znaš pucati — oklijevajući odgovori joj Windy.

— To još uvijek znam! Ako se želite boriti, krenimo!

— No, dobro!

Djevojka i muškarci primijete dolje na terasi obronka veliku vatru. U sjeni vatre raspoznali su spodobe koje su se kretale. Nešto dalje gorjela je i druga vatra koja je obasjavala neka kola.

June nije trebala objašnjenja, znala je odmah tko je tamo s kolima. Bio je to Buck Dunnhill sa svojim ljudima. Znači da je

prva vatra pripadala rančerima razbojnicima. Upravo je o tome razmišljala kada začuje Windyjeve riječi:

— Vatre mi se čine suviše velike. Dunnhill i njegovi radnici povući će se iz ove borbe. Kada potučemo ove razbojnike, Dunnhill će se vratiti sa svojim radnicima u Royal City. Oni su sigurno podigli poseban logor kako ne bi bili upleteni u naš obračun. Ali ova druga vatra suviše mi jasno svijetli. Tamo se kreće premalo sjena. No, momci, koga ćemo izabrati za predvodnika?

Nastala je mala stanka, a zatim se javi nekoliko glasova:

— Tebe, Windy, a koga drugog?

— Ti si za to najbolji, Windy!

— Ako imaš neki plan, reci ga odmah!

— Windy će nas voditi.

— U sedla! Odmah ćemo napasti. Kako ja pretpostavljam, njihove će puške biti daleko od vatre. Razidimo se prvo po pašnjaku i skupimo malo stado koje će nam prokrciti put i...

* * *

Selby Maryland došao je kasno poslije podne s dvojicom pridošlih jahača do izvora. S Allanom Dancedayom i Hankom Brownom, koji su imali devet jahača, bilo ih je ukupno četrnaest.

Neko je vrijeme Selby Maryland šutke promatrao radnike koji su kopali bunare lopatama i pijucima. Iskopali su nanose za mali nasip koji bi po završetku povezivao odozdo odvod vode prema sjeveru.

Ako nas ljudi sa Sunfisher-ranča ne napadnu, zaista ćemo morati promijeniti

smjer vode, razmišljao je i ogleđavao se naokolo. Zaustavi konja u jednom kratkom kanjonu, odakle se pružao vidik prema jugu i sjeveru. Istočna stijena kanjona oblikovala je strminu zbog rascijepanih klisura, dok se zapadna strana blago uspinjala prema obronku brežuljka.

Jahao je dalje i stigao u logor gdje su se Allan Danceday i Hank Brown zajedno sa svojim jahačima lijeno naokolo povlačili. Neki su spavali na kasnom poslijepodnevnom suncu, a ostali su sjedili i igrali poker. Maryland preda svoga konja jednom od svojih ljudi i uputi se prema Dancedayu i Brownu, koji su malo podalje sjedili u sjeni jednog drveta. Teško se kretao kao uvijek, i činilo se kao da se jedva pomiče zbog svoje težine.

Raširenih nogu zaustavi se pokraj svojih ortaka, mrzovoljno pogleda obojicu i reče bez ikakvog uvoda:

— Kada pobijemo ljude sa Sunfisher-ranča, moramo se ogledati svim snagama za Denverom i Fisherom. Moglo bi za nas postati pakleno vruće ako ih ubrzo ne uhvatimo. Odnijeli su potvrdu o imanju iz Lawryjeve blagajne! Lawry, ta budala, vodio je dnevnik i...

Danceday i Brown jednim skokom skoče na noge.

— Što to pričaš? — poviče Danceday: Tog je trenutka podsjećao na opasnog vuka koji predosjeća dolazak oluje.

— Čuo si što sam rekao — zaurila Maryland, Izvuče debelu cigaru i odgrize joj vrh. Dok ju je pripaljivao, obavještavao je svoje ortake o posjetu bilježniku i završio riječima:

— Merwille Scott je bio prijatelj Sunfisher-ranča. Kako pretpostavlja da smo Denvera i Fisheru prisilili na prodaju i kako mnoge stvari naslućuje, mogao bi glatko zatajiti da je ikada izdao takvu potvrdu. Scott je, doduše, pošten čovjek, ali u ovom slučaju možda će se čak krivo zakleti...

Hank Brown, koji je dosad šutio i samo razmišljao, najednom plane:

— A sve zbog toga što smo bili suviše velike kukavice da onu dvojicu sami ubijemo! Jer smo za to doveli jednog momka koji je zatajio! Ah, ako je Lawry zaista vodio dnevnik, a ona ga dvojica upotrijebe... Što mislite, zapravo, što će s njime učiniti?

On prvo pogleda Dancedaya a zatim Selbyja Marylanda, Oči su mu opasno sijevale.

— Znam — odgovori Maryland neočekivano mirno. — S tim bi dnevnikom obojica mogla nesmetano do Sunfisher-ranča. Sada se ne trebamo više čuditi što su otišli u tom smjeru. Tako bi mogli ljude na Sunfisher-ranču uvjeriti da nisu ubili Humpa Lovela i...

— Tada ćemo ih sigurno tamog i naći! — poviče Danceday.

— Tamo sigurno vidaju svoje rane! Hej, što još čekamo? Zašto ne odemo na Sunfisher-ranč potu dvojicu? Zašto ne opkolimo taj prokleti ranč? Do sad su oni smatrani ubojicama koji su počinili grabežno umorstvo nad Lawryjem i šerifom. Kako dugo da još čekamo? Dok svi ne pročitaju taj dnevnik!?

— Samo mirno, Allane — promrmlja Maryland i povuče dim iz cigare. — Što ti, zapravo, želiš? Ljudi sa Sunfisher-ranča

doći će ovamo i napasti nas. Mi ćemo ih ovdje potući a zatim otići na ranč. A moramo dobiti i djevojku! Nije dovoljno ako potučemo ljude sa Sunfisher-ranča, jer djevojka je zacijelo također pročitala Lawryjev dnevnik. Ako su Denver i Fisher ozbiljno ranjeni, tada je ona spremila na sigurno mjesto taj dnevnik. Oni će nas napasti još danas, i to kada se smrači. zapalit ćemo veliku vatru i naokolo postaviti odjevene lutke. Postavit ćemo im prekrasnu stupicu! Ako je djevojka s njima, nemojte zaboraviti da je moramo uhvatiti!

* * *

Ljudima sa Sunfisher-ranča nije bilo teško da sakupe goveda jer su se životinje u to doba godine preko noći zadržavale u blizini vode.

June Britbee jahala je s Windyjem Haverlandom i Kidom Longstoneom na čelu stada. Moglo je biti oko dva sata iza ponoći kada su stigli u blizinu kanjona i vidjeli kako u noći svijetli velika vatra. Lijevo od njih hučala je rijeka. Teren se malo uzdizao. Uz klisure bilo je nekoliko cedrova i mnogo grmlja.

— Ako su zaista pokraj vatre, neće nas čuti jer su izvori prilično bučni — mrzovoljno će Windy Haverland. — Ali vjerujem da su uokolo postavili straže. No uskoro ćemo saznati gdje se krije ta rulja, kada potjeramo stado preko njihova logora!

Windy i June se zaustave i puste da ih goveda prijeđu. Ponekad bi upotrijebili bičeve, kada bi neka krava ili bik htjeli skrenuti. Najednom primijete

sa strane jednog jahača. Slijedili su ga. Uto se desno iz žbunja pojave obrisi još dvojice jahača. Windy ih prvi opazi i uperi u njih pušku.

— Hej, ljudi sa Sunfisher-ranča, sada smo svi na okupu! — javi se neki zadovoljan glas, a zatim drugi, koji su June i Windy dobro poznavali, upita:

— Je li tu i June Britbee?

— Ovdje sam, Smoky-Bille! — poviče June i pojaše im u susret.

Unatoč mraku, prepoznala je Sagea Fishera kako sjedi koso u sedlu a raspoznala je i visoku priliku Dana Dnevera.

— Vi budale, vi tvrdoglave budale! — ljutila se. — Bille, ti si otpušten! Ti ne jašeš više za mene! A ne želim vidjeti ni ovu dvojicu bolesnika!

— Samo mirno, gospođice June — umirivao ju je Smoky-Bill. — Tada ću jahati za vlastito zadovoljstvo.

Dan Denver se uputi prema djevojci i nakloni se.

— Što ste mislili? Zar ste uistinu mislili da ću ostati u krevetu dok se vi borite protiv ovih razbojnika koji...

— Dosta! — prekine ga Windy. — Sada moramo prestrašiti stado. Možda su ih već čuli u logoru. Hoćemo li početi ili ne?

On okrene svoga konja i odjaše. Ostali su ga slijedili. Tako su stigli do stada koje se kretalo sve polaganije. Ali tada Windy izvadi kolt i počne pucaati.

Tada je počelo.

Ljudi koji su bili sakupljeni iza stada, čekali su samo na taj prvi hitac. Bio je to signal. Zatim su im se pridružili i ostali jahači. Pucali su i urlali kao čitavo pleme Indijanaca. Bili su

POLDARK

Komplet od 16 brojeva samo 50 dinara

Komplet od 16 brojeva možete kupiti na svim kioscima ili naručiti na šalteru prodaje »VJESNIK«, Avenija bratstva i jedinstva 4, po sniženoj cijeni od 50 dinara

to prodorni, oštri i divlji krici, pravo urlikanje a hici su istovremeno odjekivali.

Zatim ih nadglasa vika stada. Goveda su pune dvije sekunde bila mirna, što je značilo da je to bio za njih prvi šok. Rijeka je bila snažna i zaglušna. Glave s rogovima bile su uzdignute, a tri stotine repova podiglo se također u zrak. Zatim zatutnje kopita preko pašnjaka i zgaze ga uz strašnu grmljavinu.

Stampedo!

Prestrašeno stado je podivljalo. Jurilo je prema jugu ravno na kanjon gdje su se nalazili izvori i gdje je sada gorjela vatra.

Ništa nije više moglo zaustaviti stado. Ono je podivljalo.

Iza stada, ljudi sa Sunfisher-ranča napravili su lanac. Jahači su imali u rukama revolvere i čekali na izravni sudar s neprijateljima. June je jahala između Windyja i Dana Dnevera. Svi su jahači sada vidjeli kako je veliki dio stada pred njima ušao u svjetlost vatre i kako se tamo nekoliko osoba brzo sklonilo iza stijene. Stado je projurilo preko logora i nastavilo dalje uz riku i glasan topot kopita.

Najednom se s lijeve strane oglase prvi hici – mnogo hitaca! Napadači su shvatili da su protivnici poredani u polukrugu ispred kanjona. Možda je stado zgazilo dva ili tri čovjeka, ali to nije bilo sigurno. Neprijatelji nisu ostali straga, nego su se rasporedili ispred ulaza u kanjon.

Sada se pucalo i s desne strane. Jedan kauboj padne s konja. Prodorni urlik Sagea Fishera zagluši buku:

– Ja ću napasti zdesna! Tko će poći sa mnom?

Bio je to izazov. Čitavo se desno krilo napadača okrene i pođe za Sagom. Bila su to četiri kauboja. Jahali su iza Sagea kroz unakrsnu vatru i zaboravili na sve drugo na svijetu.

Tek što je utihnuo Sageov prodorni povik, začu se oštar glas Dana Denvera kroz buku, pucnjave i riku stada:

– A mi ćemo poći nalijevo!

Svi su ga slijedili. Čak i djevojka. Sada se morala boriti poput muškarca.

Jahali su kroz klance i procijepe stijena koji su se nalazili u golemom masivu Big Bull.

Nakon nekih stotinu metara već su se između njih i njihovih protivnika ispriječili stijene i grmlje. Samo se po bljescima iz cijevi moglo odrediti gdje se nalaze protivnici.

Iza jedne gromade stijena, skoči uvis neki čovjek. Dan Denver, koji je išao ispred svih i prošao rijeku, primijeti u tami sjenu čovjeka koji je tog trenutka bio obasjan zvijezdama. Dan ugleda bljesak iz njegova revolvea i metak prošiša pokraj njegova ramena. Prije no što je čovjek uspio drugi put opaliti, Dan ga pogodi i odjaše dalje. Ljudi se iza njega razidu. Jedan je konj bio pogođen i žalosno je njištao. Dan zaključi da neće moći svladati protivnike ako ostanu na konjima. Kada se bacio na zemlju iz sedla, njegov je konj bio pogođen metkom. On se baci iza jedne stijene i glasno zaurla:

Sjašite, momci!

Zatim otpuza oko stijene. S druge strane ponovo bljesnu crveni plamenovi iz nekoliko pušaka. On zapuca u tom smjeru. Ponovo začu njištanje nekog pogođenog konja.

Sada može pobijediti samo četa iskusnijih boraca. Dok je Dan Denver pucao sa zemlje ne osvrćući se na bolove u ramenu, pomisli na djevojku, ali odmah se prene kad s desne strane dojuri metak i rasprsnje u lice krhotine stijena.

Morao se boriti. U ovoj noći morao se svatko brinuti za sebe, nitko nije više vidio suborca. Protivnici su se raspoznavali samo po pucnjevima – Ili tek kad bi se sudarili.

Dan nije više razmišljao o djevojci jer se morao boriti za opstanak Sunfisher-ranča, kako bi zauvijek uništio te razbojničke rančere pa bi tako ova zemlja mogla doživjeti ljepše dane.

Dok je puzao oko jedne stijene, osjeti udarac nogom.

– Hej, gdje je Maryland?

– Na drugoj strani, ti idiote!

Čovjek je vjerojatno po odgovoru zaključio da je nagovorio protivnika. Pucao je u smjeru odakle je došao glas.

Dan osjeti fijuk metka i nacija točno na bljesak oružja, tako obojica istovremeno opale. Ostao je i dalje na zemlji i čuo kako je čovjek s druge strane zastenjao.

XII

June Britbee stigla je do potoka, a kako su se njeni jahači gurali uz nju da je zaštite od metaka, tako je ušla posljednja u vodu.

Najednom se njen konj propo i zbacio je. Kada se podigla iz vode, bila je potpuno mokra, ali nije osjećala hladnoću. Oko nje bila je mrkla noć koju su samo povremeno osvijetljavali bljesci oružja.

Ona izide iz vode i htjede potražiti zaklon iza neke stijene. Najednom osjeti da je pri padu izgubila oružje. Već se htjela vratiti da barem izvadi pušku iz bisaga mrtvog konja, kada začu pokraj sebe neki šušanj i zatim psovku nekog čovjeka. Po glasu ga nije mogla prepoznati, ali bila je uvjerena da je to jedan od njenih ljudi.

– Tko je tamo? – upita napeto očekujući odgovor.

Najednom padne na nju neko teško tijelo i prilično je grubo pritisne o stijenju. Čovjek joj se zacijelo tiho prišuljao dok je ona čekala da joj odgovori. Čvrsto ju je obgrlio rukom a drugom joj zatvorio usta.

Kada se osvijestila, osjetila je da leži na rukama nekog čovjeka. Jahali su na konju. Ona se brzo pribere. Iza njih sve su se slabije čuli pucnjevi. Shvatila je da se udaljuju od poprišta borbe.

Pokušala se osloboditi, ali čovjek ju je tako čvrsto držao da je bila nemoćna. Govorio joj je glasom u kojem se osjećao trijumf:

– Prestani, June! Nema smisla da mi prkosiš jer ću te inače morati vezati. Iz dva se razloga radujem da sam te ugrabio. Zaista se radujem! Ako si pametna, izvući ćeš se dobro, jer ne vjerujem da će ti itko od tvojih ljudi moći pomoći. Tvoji ljudi nisu baš upali u našu klopku jer je nekolicina naših momaka izgubila glavu zbog stada i prerano se oglasila, ali vjerujem da nije mnogo ljudi preživjelo borbu – mislim na obje strane! Ah, ove dvije rulje tako su se međusob-

no zakrville da neće prestati sve dok se više nitko ne bude mogao boriti.

Rekao je to nekako zagrižljivo, ali ipak s određenim zadovoljstvom. Zatim brže potjera konja.

June Britbee sasvim se razbudi. Znala je da ne smije izgubiti živce ni hrabrost. Možda će zaista morati sama sebi pomoći. Sada je sasvim u vlasti Hanka Browna.

Da, taj je čovjek bio Hank Brown!

Nekoliko je trenutaka bila mirna i pokušala se prisiliti da podnese tjelesnu blizinu tog čovjeka. Zatim reče posprdno:

— Još kao djevojčica znala sam da ste ništarija, Browne! Vi čak ni banditima ne možete biti iskren prijatelj! Naprosto ste pobjegli. A kako sam vam ja nalletjela na putu, zgrabili ste me. Zašto, Hank?

— Jer si ti za mene vrlo važna, June! Vjerojatno se sjećaš da si uvijek bila moja slaba strana, iako si tada bila samo djevojčica s velikim očima. Kada sam te prije nekoliko dana ponovo ugledao nakon toliko godina, odmah sam znao da te moram imati. A sada te imam! A osim toga, ti si mi vrlo dragocjena i iz jednog drugog razloga. Ako se ne varam, s tvojim je ljudima bio i Dan Denrer. A zacijelo i njegov prijatelj Sage Fisher koji, možda, ranjen leži na tvom ranču. No to ćemo uskoro ustanoviti! Kladim se da su ti dali na čuvanje dnevnik Jamesa Lawryja. Taj dnevnik hoću! Kad stignemo na tvoj ranč, moraš mi predati tu knjigu.

— To nikada neću učiniti.

— To ćemo već vidjeti, djevojko! — zareži on i malo zatim

nastavi: — Mislim da ću te prvo morati ukrotiti kao divljeg konja. Ti si ponosna i ohola, a to me samo ispunja zadovoljstvom. Ako se ne varam, uskoro ćeš mi jesti iz ruke, June. Razmisli samo što želiš, jer ja ću uskoro biti jedan od najvećih ljudi na ovim pašnjacima. Bez mene morala bi prositi naokolo ili u nekom restoranu posluživati goste. Ali ja nisam tako zao. Zaboravi svoju mržnju prema meni! Iskoristi svoj položaj! Stotine bi se djevojaka s tobom mijenjale!

— Vi luđače! — poviče ona prezirno.

Šutke su dalje jahali. Nebo je bilo prekriveno oblacima. Slijedeći će dan biti hladan i neugodan. Kada su pred zoru stigli do Sunfisher-ranča, spustila se kiša.

Ujahali su u dvorište ranča. Hank Brown naokolo je njuškao i osluškivao poput nepovjerljiva vuka, a zatim se tiho nasmiје, očito zadovoljan. Zatim pođe dalje, do verande kuće.

— Mi smo sami, draga — reče on i sjaše s njom pred verandom. Postavi je na zemlju i još se jednom, osluškujući, ogleda. Zatim uđe s njome u kuću.

U međuvremenu se razdanilo pa su se jasno mogli raspoznati svi predmeti u velikoj sobi uz verandu.

Hank Brown pride kaminu, potpali nekoliko naslaganih cjepanica i u roku od nekoliko trenutaka gorjela je ugodna vatra.

— Sjedni tamo na stolac — reče on djevojci.

Zatim brzo pretraži sve sobe. June je bila u iskušenju da pokuša pobjeći. Vani je stajao konj. Trebala je samo stići do

njega. Ali znala je da se vrata verande teško otvaraju. Već prije nekoliko dana trebalo ih je podmazati. Škripa vrata odmah bi upozorila Hanka Browna. Osim toga, osjećala se vrlo umornom i iscrpljenom i godila joj je toplina vatre iz kamina.

Hank Brown se vratio iz nje-ne sobe.

— Zatvorio sam prozor i tražio oružje. Možeš se presvući u suhu odjeću, ali vrata ostavi otvorena, ja imam dobar sluh! Gdje je tvoj otac držao viski?

June se polagano digne. Po-kaže mu na jedan mali ormarić. Hank Brown gledao je za njom kada je izlazila iz sobe. Zatim pride ormariću i naliije čašu viskija. Popije samo gutljaj, zatim se sagne i skinu čizme. U čarapama se prikrade do poluotvorenih vrata a zatim dugim koracima uđe u Juninu sobu.

Izenadio je djevojku, koja ga zaista nije očekivala, i ugleda kako ona izvlači ruku iz neke vaze za cvijeće.

— Ja bih dugo morao tražiti Lawryjevu knjigu, ali znao sam da ćeš se ti htjeti uvjeriti da je ona još na mjestu, budući da sam ja malo prije bio u ovoj sobi. Ali ja uopće nisam tražio knjigu!

On prođe pokraj nje, uzme vazu i izvadi iz nje knjigu.

— Sada se možeš presvući — reče on i napusti sobu.

Sjedne s bocom viskija uz kamin i počne čitati knjigu.

Najednom začuje vani topot konjskih kopita i skoči na noge. Sakrije knjigu i izvadi kolt. Poput pantera šuljao se prema vratima.

Začuje glasove a zatim netko poviče:

— Hej, Hank, to smo mi!

On prepozna glas i trgne se. Zatim otvori vrata i poviče:

— Ti si, Selby! Udi samo! Tko je s tobom? Ja sam došao s djevojkom.

— To znamo — zareži Selby Maryland i teškim se koracima uputi kroz vrata.

— Skloni kolt, Hank — reče on hinjenom nježnošću i uputi se prema kaminu. Tamo se okrene i pogleda u Hanka Browna, koji je stajao nedaleko od vrata, na koja sada uđe Allan Danceday, zatvori ih za sobom i ledima se na njih nasloni.

Dancedayova glava bila je povezana nekom prljavom krpom. Kako mu je na desnoj ruci nedostajao rukav košulje, vjerovatno je to bila ta krpa.

— Ti svinjo! — reče on Hanku Brownu. — Ti si se povukao prije nego što su nas napali ljudi sa Sunfisher-ranča. Pritajio si se i nisi se više borio. Zatim si pobjegao i slučajno naletio na djevojku. Barem za to nisi bio kukavica! Gdje je knjiga? Imaš li je već?

— Pokazat ću ja tebi tko je kukavica — promrmljao je Hank Brown.

Lice mu se izobličilo. Još je u ruci držao kolt.

— Ja nisam bio kukavica, nego samo pametan — najednom se nasmije. Pogleda Selbyja Marylanda, koji je pripaljivao cigaru. I Maryland je izgledao vrlo iscrpljeno od dugog jahanja i borbe.

— Odakle znate da sam pobjegao s djevojkom? — upita ih.

Prošao si s djevojkom pored jednog čovjeka. Taj je čovjek bio ranjen i noga mu je visila u stremenu. Ti si uzeo konja, a čovjeka ostavio. Bio je to jedan kauboj sa Sunfisher-ranča. Iako

je bio na samrti, prepoznao je tebe i djevojku.

Selby Maryland nakratko zašuti, povuče dim iz cigare i nastavi:

— Mi smo, naime, borbu izgubili. Naši su se ljudi najednom povukli jer se nisu htjeli više boriti. Oni sa Sunfishera bolje su se borili, možda zato što je s njima bila djevojka i što su se borili za nešto u što su vjerovali. A naši revolveraši ne vjeruju ni u što, oni su bili samo unajmljeni. Borba se najednom završila. Ostatak naših ljudi pobjegao je u svim smjerovima. Slučajno sam naišao na Dancedaya, naime — čuo sam ga kako stenje i povezao mu glavu. Kada smo nakon nekog vremena htjeli pobjeći i ogledali se za konjima, u blizini smo naišli na ljude sa Sunfisher-ranča. Oni su se sakupili oko onog kaubojaja kojemu si oteo konja. On im je upravo pričao o tvom bijegu. Bilo je sve tiho, a mi smo bili u blizini, sakriveni iza jedne stijene. Mogli smo čuti gotovo svaku riječ. Bila su samo četvorica ili petorica koji su se još mogli držati na nogama.

Mi smo zatim pucali u njih i pobjegli. Dvojicu od njih zacijelo smo okrnuli. Malo zatim naišli smo na jednog konja koji je bježao a zatim na još jednog. A sada smo ovdje da dočekamo ostatak ljudi sa Sunfishera.

Ponovo napravi stanku, povlačeći dim iz cigare. Njegove slijedeće riječi bile su teške i prijeteće:

— Nadam se da si djevojci već oduzeo Lawryjev dnevnik. Pridi i daj mi ga! Jesi li me razumio?

— Čuo sam — smješкао se Hank Brown. — Da, ja sam knji-

gu pročitao. A sada ću je pred vašim očima spaliti ako nam podijeliš novac iz Lawreyjeve blagajne. A budući da sam bio tako pametan i brz te knjigu pohranio na sigurno, zahtijevam od svakog od vas još poseban dodatak od deset tisuća dolara! — Zatim poviče: — Stani, Danceday! Spremi kolt! Ja želim od vas samo novac, a tada ću nestati odavde. Vani je moj konj! Vidim, Selby, da su ti džepovi puni i da još uvijek imaš uza se novac. Stavi ga na stol! Zatim ću ti isprazniti džepove. Želim vidjeti koliki je moj dio!

On podigne kolt.

Na otvorenim vratima pojavi se June. Ona je zacijelo čula cijeli razgovor.

— Lešinari sami sebi iskopaju oči! — reče ona prezirno.

Hank Brown pobjedonosno se smješкао. Po njegovim očima vidjelo se da će uskoro pucati, ali čekao je na to da Selby Maryland izvadi novac iz džepova.

— Podi preko k njemu — glasno zapovijedi Brown i mahne Dancedayu te ga koltom potjera od vrata.

On se nakon dva koraka zaustavi i pogleda Selbyja Marylanda.

Maryland se počne smijati.

— Ti prokleti štakoru — procijedi kroza zube Maryland — kako ćeš pobjeći Danu Denveru i Sageu Fisheru? Oni su nam na tragu. Čuli smo ih kako razgovaraju s onim ranjenim kaubojem. Samo je pitanje vremena dok oni ne nabave konje da se upute ovamo. Mi se ovdje želimo prvo s njima boriti, a tek onda misliti na novac. Hank, huljo jedna, ti se nećeš morati boriti za novac, nego za svoj ži-

vot! A ako mi budemo ranjeni, tada ćemo najprije morati uništiti knjigu. Hajde, baci je u vatra!

Hank Brown je oklijevao. Bio je dovoljno pametan da uvidi da Maryland ne blefira.

Uto se vani začuju konjska kopita.

— Evo ih! — poviče Selby Maryland i baci svoju cigaru. — Izidimo!

On se uputi prema vratima, ali Hank Brown uperi u njega kolt.

— Ostani, mi imamo uza se djevojku! Možemo ih zavarati i...

— Nema zavaravanja, Hank! Nema trikova s tom djevojkom! Jednom sam ti već rekao da sam, doduše, okrutan i surov, ali stanovite granice znam poštovati. Onoj dvojici vani želim se suprotstaviti kao muškarac. Hajde, Hank!

— Ti govoriš tako ponosno i velikodušno, a zapravo si običan kukavički ubojica — zakrešti Hank Brown divlje. — Tko je ubio šerifa...

— Jezik za zube! Upravo zato što sam učinio mnogo loših stvari koje opterećuju čast jednog čovjeka, ali koje su morale biti učinjene, na kraju se hoću boriti kao čovjek. A i Allan to želi! I ti ćeš biti s nama! Mi smo u prednosti jer naši su protivnici teško ranjeni.

Vani su stajala dva čovjeka usred dvorišta, pokraj svojih konja.

Selby Maryland gurne Hanku Browna kroz stepenice verande a zatim ga pusti. Danceday mu pride s desne strane tako da su stajali točno nasuprot onoj dvojici vani.

— Možemo početi — kratko poviče Selby Maryland. Njegov grubi glas stravično je odzvanjao kroz tiho jutro. — Ali najprije još nekoliko riječi: stari Big Jack Britbee pametno je mislio, ljudi, kad vam je dao tako velikodušan dar. Zbog toga ste uvučeni u ovu borbu! Vi ste vruće željezo, ali sada izgledate malo ohlađeno. Možete li se uopće boriti? Možda nam ipak uspije, hajde!

Kod posljednjih riječi izvuče kolt. Danceday, koji je čekao samo na taj znak, bio je još brži. A Hank Brown baci se u stranu, baci kolt na zemlju i poviče:

— Ja neću! Ja nisam s vama!

Njegove su riječi bile zaglušene hicima.

Sage Fisher stajao je malen, pogrbljen i stisnut pokraj svog visokog prijatelja. Dan Denver je malo glavinjao jer mu se u borbi rana ponovo otvorila pa je izgubio mnogo krvi.

Da, bilo je čudo da su ta dvojica još uopće mogla jahati i ostati u sedlu, da su uopće mogli stajati na nogama!

Oni su izvukli oružje nešto polaganije negoli što je dosad bilo za njih uobičajeno. Protivnici su zaista bili u prednosti.

Selby Maryland bio je pogođen jednim metkom i napola se okrenuo oko svoje osi, ali se brzo pribrao i počeo pucati u Dana Denvera. Vidio je kako se ovaj također zateturao, i sam pogođen u prsa.

Stenjući, Maryland padne na zemlju, ali još se jednom uspravi na koljena.

Zatim se začulo po drugi put kako Hank Brown viče:

— Ja neću! Ja nisam s njima!

Maryland okrene glavu i ugleda Browna kako stoji uz-

dignutih ruku nešto podalje od njih. Zatim podigne kolt i uperi ga u nekadašnjeg ortaka. Vidio je još da ga je pogodio. Kolt mu padne iz ruke, no prije no što je pao na lice, ipak prostenje:

– Uvijek je bio hulja, kukavička hulja...

A onda se mrtav sruši na zemlju.

Dane Denver otetura do Sagea, koji je najednom pao, i teškom se mukom sagne do nje ga.

– Sage, hej, »djedice«, što li je s tobom?

– Ah, moja prokleta noga ne vrijedi više ništa – stenjao je odozdo Sage. – Bolje pogledaj što je s Dancedayom! Mislim da sam ga pogodio.

Dan se s mukom okrene. Kada se zaustavio kod Dancedaya da ga udari nogom, izgubi ravnotežu i padne preko njega.

June dotrči iz kuće. Klekne pokraj Dana i stavi mu glavu u krilo. On ju je nekako čudno gledao.

– Borba je gotova, June – on će polako.

Ona uhvati njegovo lice objema rukama.

– Ja bih mrzila ovu zemlju, zajedno s njenim surovim ljudima, kada ne bih znala da nas očekuju bolja vremena. Dane, bojim se za tebe. Potreban si mi! Moj je otac znao da ovaj ranč može voditi samo izuzetan čov-

jek. On te htio, na svoj način, pridobiti za ovaj ranč. Kada ozdraviš, ja ću pokušati na svoj način.

– Samo zbog tog prokletog ranča? – upita je on promuklo.

– Zato jer si ti jak čovjek, Dane! Jer mislim da ću moći voljeti jakog muškarca. Zato sam najviše zbog tebe strahovala, Dane!

– Jednog ćeš se dana morati zakleti da me nisi željela samo zbog tog prokletog ranča – reče on umorno.

Ona mu pomogne da ustane. Pođu zajedno do Sagea, koji se podigao na noge.

Kada je June pogledala prema otvorenim vratima ranča, ugleda malu skupinu jahača. Na čelu je jahao neki visok čovjek. Na njegovim je prsima sjala zvijezda.

– Dolazi šerif iz Countyja – reče ona. – Broba je već završena – a šerif dolazi tek sada!

– Reći ću mu gdje će naći Sidneya MacKaya – promrmlija Dan Denver.

– A MacKay će biti sretan što više neće biti sam u spilji s duhovima – promrmlija Sage.

Zatim se okrene prema Danu i June te doda:

– Hej, ako sve bude onako kako ja želim, tada ćeš me, zacijelo, jednoga dana s pravom nazvati »djedice«, Daniele Denveru!

K r a j

U PRIPREMI:

James Glenn:
TRAGOM ZAKONA

**SPECIJALNO
IZDANJE**

2 romana

LASO

CIJENA 20 d

**JIM
S
RIJEKE**

**U SVAKOM PRIMJERKU
ZNAČKA**

U PRODAJI!

LASO

**SPECIJALNO
IZDANJE**

CIJENA 20 d

2 romana

**U SVAKOM
PRIMJERKU
ZNAČKA!**

OTMICA

